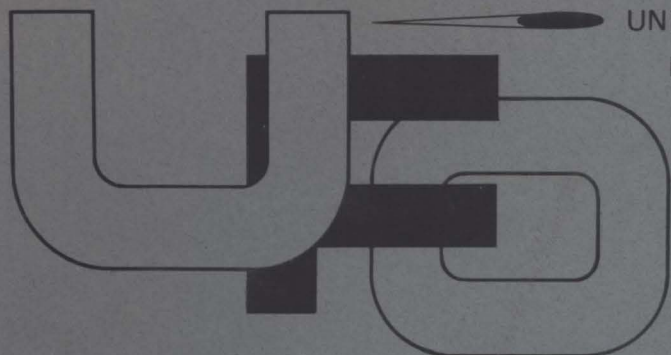

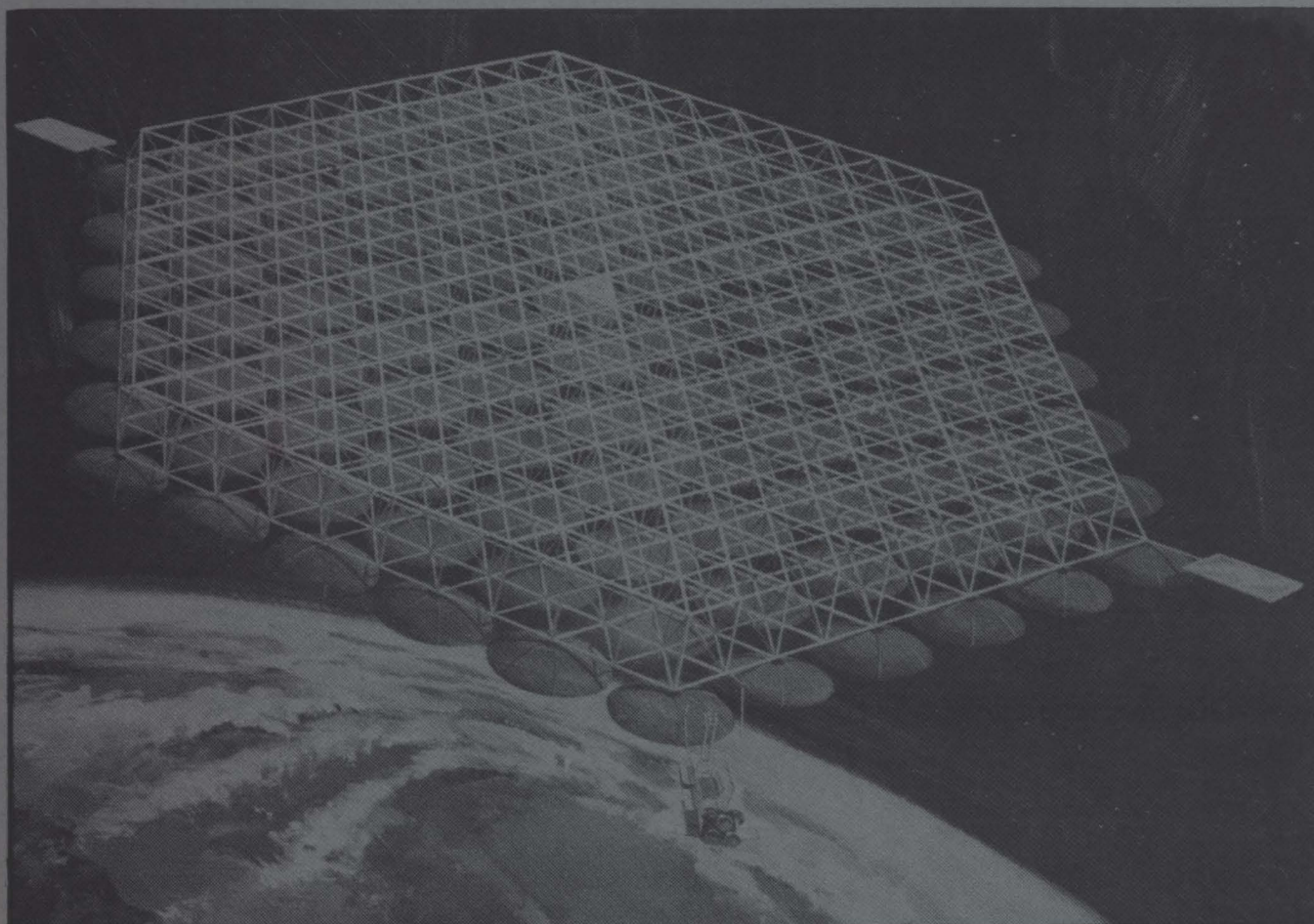
UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

NR 1 1980

ATTENTION: THE FOLLOWING
IS A SUMMARY OF THE
S-151-100 JOURNAL OF
S-151-100

INFORMATION

ISSN 0346-3540

Ett stort antal mindre antenner — 91 stycken tio meter vardera i diameter — avses i framtiden svara för rymdelektronisk postdistribution till samtliga 50 amerikanska stater. Antennen ingår i t ex ett projekt som omfattar en serie av rymdkonstruktioner som skall byggas i en krets bana i rymden. Florent Sickenga belyser projektet i en artikel på sidan fyra i tidningen.

**Eslövsflicka
var 20 meter
från UFO!**

Se sidan 6

**De fysiska
UFO-bevisen
alla struntar i**

Se sidan 9

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Organ för Riksorganisationen UFO-Sverige. Utkommer med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Information är fr.o.m. 1 jan. — 31 dec.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

Norsk UFO-Center ger ut specialhäfte om händelserna vid Namsenfjorden.

Hur kom de egendomliga trekantiga avtrycken till på olika platser runt Namsenfjorden?

Vad var det ljudlösa, bussliknande föremål som skogvaktare Lorentz Johnsen såg störta i fjorden?

Vad slags flygande föremål var det som förföljde bilar och riktade ett kraftigt strålkastarljus ned mot Namsenfjorden?

Var det samma föremål som gjorde de jättelika, ännu oförklarade avtrycken, och som satte TV-sändningen i Bangsund ur funktion och svedde av färgen från en stuga vid Namsenfjorden?

Dessa hittills ouppklarade händelser har samlats i NUFOC:s nya specialhäfte, som nu föreligger i begränsad upplaga.

Häftet är i A4-format och innehåller nio textsidor och två bildsidor. Det har framställts på fackmässigt sätt och är försett med limmad rygga.

Den, som vill försäkra sig om en samlad redogörelse om avtrycken runt Namsenfjorden och de händelser som eventuellt kan sättas i samband med dem, kan göra det genom att sända 30 norska kronor till Norsk UFO Center, postboks 2119, N - 7001 Trondheim. Sätt in pengarna på pg 34 69 57. Beloppet inkluderar porto.

Märk talongen 'Namsenfjorden'.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO-SVERIGE, Box 16, 596 01 Skänninge.

UFO-information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift – redigering, planering, tryckning m.m. – sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-intresserade.

Artiklar och övrigt material från denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansv. utgivare.

OM DU FLYTTAR:

- 1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
- 2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglingen av den nya adressplåten.

Iredaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Tommy Gustavsson — bevakning utländska tidskrifter, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Jan Lind, Carl-Anton Mattsson, Florent Sickenga, Märta Engzen, Kenneth Eek, Thomas Martin, Lars Nilsson.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 60 kronor helår.

Innehållsförteckning:

En högre intelligens bakom UFO-fenomenen.....	3
Människans framtid finns i rymden.....	4
Eslövsflicka var 20 meter från UFO.....	6
Identiska ringar i Europa och Amerika	
ger forskare huvudbry.....	8
De fysiska bevisen för UFO som alla struntar i.....	9
Henry Kjellson och Keopspyramidens gåtor.....	12
Humanoider i New York.....	15
Vad är verkligheten.....	17
Ett nytt italienskt C.E. 3-fall från 1977.....	18
Retroaktivt från Norrbotten.....	20
Retroaktivt från Nordkalotten.....	22
Program för 1980 års riksstämman.....	23-24

Forntida gåtor i artikelform

För den som är intresserad av forntida gåtor och vill veta mer så finns här en möjlighet att förvärva 12 stycken artiklar om detta ämne. Var och en av dessa har samma längd, som den om Henry Kjellson i detta nummer av UFO-Information. Artiklarnas material är insamlat under de resor till ort och ställe, som undertecknad gjort. Artiklarna kan beställas en eller flera av undertecknad till en ringa kostnad av 5:-kr/artikel. Efter att kopierings- och portokostnader avdragits kommer resterande överskott att oavkortat överföras till UFO-Sveriges stödfond. (Denna fond har nu en krisartad ekonomi som måste stärkas).

Artiklarna har samlade uppgifter om de gamla högkulturernas gåtfulla lämningar, som ruinstäder, pyramider och tekniska anläggningar i dessa länder.

Följande finns att beställa:

- 1) Mexico, pyramidernas land
- 2) Det forntida Ceylon
- 3) Gamla sydindiens väldiga tempel
- 4) Det gåtfulla Mayafolket, Guatemala
- 5) 2000-årig Mayastad i Honduras
- 6) Angkor, jättelik ruinstad i Kampuchéas djungler
- 7) De storslagna pyramiderna, Egypten
- 8) Egyptens väldiga tempel
- 9) Denderatempels dolda hemligheter på spåren, forntidsteknik
- 10) Gamla egyptiska storverk och forntida gåtor
- 11) Besök i konungarnas dal, Egypten
- 12) Kjellson och Egypten

Sänd betalning till: Carl-Anton Mattsson, Ö Bergs gatan 17, 611 34 Nyköping, så kommer artiklarna hem i brevlådan (glöm ej uppg. Ert namn och adress).

En högre intelligens bakom UFO-fenomen

— Vi kan nå den telepatiskt —

Man talar inom UFO kretsar om att UFO skulle intressera sig för större händelser som inträffar här på jorden. Så t.ex. var UFO-aktiviteten över USA större under den tid man höll på att spränga den första atombomben. Var det så, vilket väl inte är bevisat men dock en gängse uppfattning, måste man säga att denna händelse var ett kliv 'framåt' i mänsklig-
hetens historia och värt att notera av våra utomjordiska besökare. Många liknande händelser med högre UFO-frekvens har både tidigare och senare noterats. Det skulle vara intressant att se sambandet 'förändringar i världsläget kontra UFO-frekvens'.

Vad som fick mig att tänka på detta var det aktuella världsläget. Vi har under senare delen av 1979 haft ökad UFO-frekvens över vissa länder, och vi vet att vi haft Iran-krisen och nu senast ryssarnas agerande. Båda dessa ingrepp i världsfreden påverkar världen, och av den anledningen kan den intressera UFO-besökarna.

Det kan givetvis vara så, om man fortfarande vill sätta ett samband mellan världshändelserna och de besökande UFO-resenärerna, att det är de som till viss del styr världsläget. Skulle det vara så, ja då är det inte de rätta besökarna vi får besök av. Ondska har vi gott om själva. Den behöver inte importeras utifrån från andra onda civilisationer. Är det så, att vi påverkas negativt av onda besökare, får vi hoppas att det också finns det motsatta, och då återstår endast att önska sig besök av dem i stället.

Detta om onda och goda besökare har tidigare diskuterats av och till men inte kunnat bevisas, med nuvarande kunskap om universum bör väl tilläggas'. Vi vet så otroligt lite om vår och andras roll i sammanhanget, att det är att likna vid noll och ingenting. Accepterar vi orsakslagen (orsak-verkan), finns det två krafter. Det är påvisbart. Alltså både onda och goda. Sedan återstår kopplingen till oss jordemänniskor. Den är lite svårare att se, men det går att förstå även den.

Tyvärr blir man missförstådd, om man försöker föra in resonemanget på denna väg. Folk vänder ryggen till. Kan det bero på att människan av naturen är lat och inte ids tänka? Det fordras onekligen ett visst tankearbete för att se sambanden.

Kan man inte åtminstone ha rätt att framföra det man VET utan att andra, som inte har förmågan att se sambanden, skall hacka? Att utomstående som ej ägnat UFO en tanke menar, att det där med UFO är rena nippran, det kan jag förstå. De vet inte bättre, och sådana får man ha överseende med liksom man överser med små barn.

Nej, vad jag reagerar mot är de egna leden, där personer som sysslar med detta problem i så stor ut-

sträckning stannat upp i sitt tankeliv och begränsat sig till rena fysiska tankegångar. Fy skäms, skulle jag vilja utbrista. Livet är inte bara kroppen utan mycket annat, och det gäller allt liv i universum. Det borde inte kräva stor ansträngning av de UFO-intresserade för att inse, att allt som sker har en tanke bakom en vilja, att just detta skall ske!

Just detta faktum att man kan se en vilja bakom t.ex. ett UFO-besök borde föra fram till att intelligensen bakom ensam vet vad det är fråga om och alltså är den enda, som kan ge svar på frågan om vad det är som sker.

Vi människor söker ett svar på UFO-frågan, men vägrar att se intelligensen bakom. Vi ser endast plåtburken som landar. De fysiska spår den lämnar efter sig. Sedan frågar vi vad är det som försiggår. Detta får vi aldrig veta, om vi ej informerar oss via den intelligens, som ligger bakom. Vi kan visserligen sträcka oss så långt, att vi erkänner de eventuella medföljande ufonaterna, men tillskriva dem någon form av intelligens vill vi inte.

Med detta menar jag: vi klassificerar dem inte som onda eller goda 'med utgångspunkt i vår syn på ont och gott'. Jag tror att det skulle vara klokt att försöka! Detta kan endast ske genom att komma i kontakt med intellektet bakom, och för det ändamålet har vi medel, som vi dock anser oanvändbara. Jag tänker på telepati och hypnos. Varför kasta bort dessa guldgruvor bara för att man inte i första anblicken begriper dem? Vem har sagt, att den lättaste vägen är den bästa och riktigaste? Nej jag tror, att nyckeln till livets gåta finns, men den är gömd genom svårigheter och brister hos människan själv.

På tal om brister - låt oss gå över till ett helt annat ämne, nämligen det faktum att så här i början av året alla betalningar kommer in till vår medlemstidning. Det är bra, men det finns en liten hake. En del människor glömmer att skriva namn och adress på avsändarsidan och de blir således utan tidning. Står det t.ex. Per Svanström, Stockholm, är det inte lätt att hitta den 'adressen' i Stockholm! Att tro att posten kommer fram på en liknande adress är väl optimistiskt.

Alltså: skriv TYDLIGT! Texta helst, och snälla ni, skriv hela adressen med postnummer och allt men inte både boxnummer och gatuadress. Var konsekvent! Skriv inte boxnummer ena året och gatuadress det andra. Vi vet då inte om ni flyttat eller inte och tvingas då göra nya adressplåtar, vilket börjar bli ganska dyrt.

Med hopp om bättring och ett gott 1980!

Jonzon

Människans framtid finns i rymden

Av Florent Sickenga

I dag brottas mänskligheten med stora problem, som bara går att lösa med förnuft och tålamod. Framtiden är oviss, särskilt när det gäller energi- och råvarutillgångar på lång sikt. Förutsatt att vi i framtiden kan leva vidare som förnuftiga varelser, som inte utplånar sig själva med ett allt förstörande kärnvapenkrig, finns det dock hopp ifråga om energi och även om mineraltillgångar.

Ute i rymden finns andra himlakroppar, som kan förse jorden med det som behövs. Solen kommer att lysa i minst fem miljarder år till och om dess energi, som strålar i riktning mot jorden, kan tillvaratas har vi mer energi för all framtid än vi kan göra av med.

Att bygga stora solfarmer, installationer som uppfångar solenergi, här på jorden är förbundet med stora problem. Vädret är en faktor man måste ta med i beräkningen, och sådana anläggningar fungerar inte särskilt effektivt på våra breddgrader, åtminstone inte under vintern. Solenergi måste fångas

upp i rymden.

Stora solelektrikverk kan byggas där solenergi omformas till elkraft, som i form av mikrovågor sänds ner till jorden. Stora antennenläggningar kan uppfånga denna energi och omforma mikrovågorna till likström.

Det finns redan planer för rymdelkraftverk, så kallade Solar Power Satellites, SPS, med en effekt på fem till tio GW (500-1000 Mega Watt). Från och med år 1999 kan varje år en ny sådan station tas i bruk. Det går knappast att tidigarelägga tidpunkten, eftersom man behöver utvecklings- och provkörningstid. Det gäller här anläggningar i rymden med en yta av 25 till 50 kvadratkilometer! Den första SPS blir en liten provanläggning, som kan sändas upp med den amerikanska rymdfärjan i olika omgångar. Den blir i alla fall så pass stor, att man behöver tio till femton flygningar, innan allt material är samlat i en kretsban runt jorden.

Själva denna provanläggning kommer inte att erbjuda några större svårigheter, men däremot är man osäker på vilken inverkan mikrovågsstrålen från stationen ner till jorden kommer att ha vid passage genom atmosfären. I klarspråk: man vet ännu inte, vilken inverkan mikrovågorna har på ozonskiktet, det skikt som skyddar oss mot ultraviolett strålning från solen. Förhoppningsvis passerar ett strålnippe mikrovågor utan inverkan. Om så inte är fallet, ja då kan vi inte få elkraft från rymden, men det innebär inte att hela idén med SPS då är oanvändbar.

Rymdfabriker science fiction i dag - verklighet i morgon.

Om det skulle vara så olyckligt, att rymdelkraft inte kan transporteras ned till jorden, kan den i alla fall användas i rymden. Energikrävande tillverkningsprocesser kan förläggas till rymden. Aluminiumverk exempelvis faller under denna kategori.

Tack vare de bemannade, amerikanska månlandningarna har man kunnat fastställa att månen är rik på en hel del mineraler. Ett av dem, aluminium, är mycket användbart som konstruktionsmaterial för rymdfarkoster och stora rymdstationer. Det blir i framtiden mycket billigare att transportera månmaterial till en kretsban runt jorden än att sända upp material från jorden i kretsban. Månen saknar atmosfär och dess gravitationskraft är bara en sjätte-del av jordens. Avsaknaden av atmosfär på månen medger dessutom att man slipper använda dyrbara raketer och istället kan använda betydligt billigare katapultanordningar, som kan användas gång på gång.

Framtidens månfabrik för brytning av aluminium blir obemannad robotstyrd helautomatisk, datareglerad anläggning, som drivs med solenergi. Automatiseringen kan drivas så långt att, till en sådan

Rymdfärjan, transportfarkosten som behövs för att bygga stora konstruktioner ut i rymden, står redan färdig vid avskjutningsrampen på Cape Canaveral.

mineralfabrik kopplas ett aluminiumverk, där färdiga byggelement till rymdstationer tillverkas helt automatiskt och sedan sänds via katapultanordningen i den kretsbanan runt jorden där man håller på att upprätta nya rymdstationer.

I och med att sådana månmineralverk tas i bruk, kan man lägga ned dem som finns på jorden och därmed spara energi. Men inte bara det: miljön på jordytan blir också bättre, när nedsmutsande industrier kan förläggas till rymden.

Ut i rymden kan man i framtiden vänta sig stora rymdkolonier. Människor där bor i rymden eller pendlar mellan rymden och jorden. De behöver inte genomgå astronauternas anpassningsproblem efter rymdvistelser, eftersom 'jobbet ut i rymden' inte behöver utföras i viktlost tillstånd. Stora, sakta roterande stationer simulerar det jordiska vikthållandet genom centrifugalkraften. Den ersätter gravitationskraften och man kommer knappt att märka att man befinner sig i rymden. Den artificiella tyngdkraften innebär också, att man sedan inte får några obehagliga sviter, som exempelvis kalkförluster i benstommen.

Rymden omkring jorden kommer sålunda i framtiden att surra av liv, med stora bemannade stationer i synkronbana, 35800 kilometer över jorden, i 24 timmars omloppsbanan. Därifrån företas också färder till andra himlakroppar. Till en början blir dessa obemannade, eftersom man först måste konstruera andra fortskaffningsmedel än med kemiska bränslen drivna raket. Så länge man inte kan nå upp till färdhastigheter räknade i procent av ljushastigheten (300000 kilometer i sekunden) är rymden omkring oss begränsad till solsystemets inre planeter.

En expedition till Mars tar minst två år tur - retur och blir en alldeles för dyr affär med kemiska raket. Atomraketmotorer, där flytande väte används som bränsle, kan förkorta restiden avsevärt men är kosmiskt sett inte användbara de heller, när målet är den närmaste solen bredvid oss.

Vilket eller vilka system som härför måste uttänkas går inte idag att sja om. Bäst vore om man kunde förflytta sig med tankens hastighet och på så vis eliminera tidfaktorn. Men - vi är inte där ännu! Rymden omkring oss kommer därför att utforskas med obemannade farkoster, antagligen atomdrivna, som inte behöver mycket underhåll vad energi angår och som tål stora hastighetspåfrestningar. Man kan då komma upp i procent av ljushastigheten och sända en sådan farkost till avlägsna Pluto, ja ännu längre ut till den ring av kometer, som finns runt vårt solsystem som en samling jättelika snöbollar.

Av större intresse blir dock för jorden de närmare belägna asteroiderna. Stora stenblock, från ett par hundra kilometer stora till några hundra meter. De

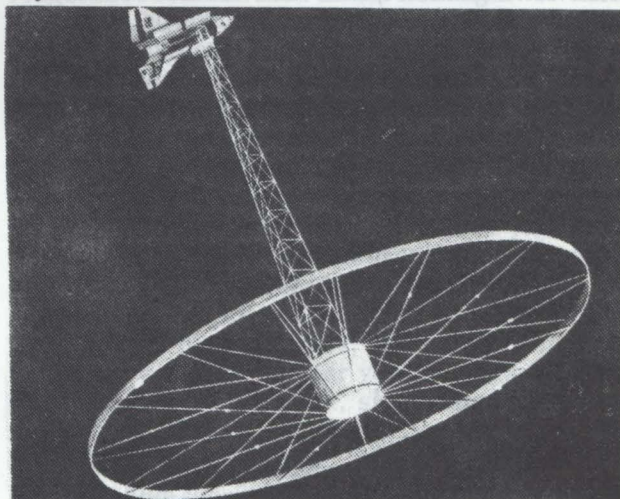
kan möjligen i framtiden också användas som materialleverantörer till jorden och rymdfabrikerna. Ett av de kanske mest fascinerande framtidsprojekten är en jättelik avlyssningsstation på månens baksida för registrering av eventuella, utomjordiska signaler.

Bakom månen finns en zon, där radiobruset från jorden inte kan störa. Men mer än registrera ljud från rymden kan man inte. Att sända meddelanden till andra stjärnor, även om de går med ljusets hastighet, ter sig ganska meningslöst.

För inte länge sedan skickades en kraftig signal till en stjärna, som befinner sig på 24000 ljusårs avstånd från jorden. När, och om, meddelandet uppfattas av en av de intelligenta varelser, som förhoppningsvis lever på en av planeterna som kretsar runt den avlägsna solen, har så pass lång tid förflutit, att om ett svar omedelbart sänds till jorden, detta anländer hit 48000 år efter avsändningen. En dialog med andra varelser via jätteantennar är alltså dömd att misslyckas. Men givetvis kan man uppfatta signaler och få bekräftat det vi idag ser som en självklarhet, nämligen att rymden - universum - är full av liv i olika utvecklingsstadier.

Den framtida rymdfarten kommer i korthet att se ut så här:

Runt jorden i synkronbana finns solelekraftverk, fabriker, forskningsstationer och rymdbosättningar. Utöver dem kommer det att finnas obemannade satelliter för väderobservation, miljö, mineralletning, kommunikation och andra så kallade nyttsatelliter. Till rymden bortom jorden sänds obemannade farkoster, både för observation och mjuklandning på andra planeter. Även astronomiska satelliter blir aktuella, främst för utforskning av de mest avlägsna objekten ut i universum.

Så här kommer den första provkonstruktionen att se ut som kan sändas upp med en rymdfärja.

Närkontakt av andra graden:

Eslövsflicka var 20 meter från UFO!

Av Mikael Nanne

16-åriga Ann-Charlotte Abrahamsson var söndagen den 6 augusti 1978, klockan 03.15, på sin moped på hemväg från lördagsnattens diskoteksdans, då hon överraskades av ett ca 10 meter långt UFO med fönsteröppningar och blinkande lampor. Som närmast befann hon sig ca 20 meter från farkosten.

Den här intressanta observationen kunde, som en del liknande, komprimeras till en kort redogörelse i sammanställningen 'Hänt sen sist'.

Många läsare, och framförallt kritiker och skeptiker, frågar sig ofta hur vi inom UFO-Sverige genomför sådana här utredningar. Man tror, att vi klarar av allt med ett telefonsamtal på ett par minuter, eller genom att sända iväg och få tillbaka ett av våra frågeformulär.

UFO-Sveriges auktoriserade fältforskare arbetar i regel rigoröst och effektivt, och brukar snabbt vara på hugget för att på plats rekonstruera det inrapporterade fallet. Det är ofta ett tidsödande och dyrbart utredningsarbete, som i många fall utmynnar i att det rört sig om en misstolkning. Som bekant klarar vi upp närmare 80 procent av det totala rapportmaterialet.

Personlig intervju

Skriftlig rapport grundad på personligt samtal med Ann-Charlotte Abrahamsson i hennes hem 1978-08-07:

Observatören befann sig, enligt egen utsago, på väg nr 17 från Eslöv mot Marieholm, klockan 03.15 på morgonen 1978-08-06 då hon observerade en skugga och ett rött blinkande sken 20 meter ovan marknivån. Föremålet, som var i 'traditionell tefatsform', liknade en stor skugga med skarpa konturer, och med rödblinkande lampa ca 10 centimeter i diameter, och en fönsterfläns eller liknande varifrån föremålet utstrålade ett gult eller grönt sken. Lampan blinkade med jämna intervaller och kan ej liknas vid den typ av lampor som förekommer vid järnvägsövergångar (järnvägsövergång finns ca 200 meter efter observationspunkten). Det flög med nosen nedåt i syd-sydöstlig riktning utmed vägens vänstra sida. Observatören mötte objektet på väg från Eslöv.

Jämnt brummande ljud

Enligt observatörens utsago finns inga kraftledning i området och föremålet uppges ha kommit utifrån ett fält. Observationen gjordes under ungefär en halv minut. Observatören reagerade med rädsla och ville ej fortsätta observationen. Hon färdades

på moped och säger sig ha upplevt att mopedmotorn saktade av, men om detta beror på att hon släppt gasreglaget eller på yttre påverkan kan hon inte uttala sig säkert om. Eventuellt kan även strålkastaren på mopeden ha påverkats.

Samtidigt med observationen, säger sig observatören ha uppfattat ett jämnt brummande och vibrerande ljud från objektet, som förflyttade sig långsamt i riktning mot henne. Ljudet var ej att likna vid kraftledningars surrande, ett ljud som observatören säger sig känna igen väl.

Objektet var ca 10 meter i diameter, eventuellt något mindre, och ovalt, eventuellt med kabin. Det förflyttade sig långsamt med nosen nedåt och på konstant höjd, 20 meter över marknivån, och 20 - 30 grader över horisonten. En vibration i marken kan ha förekommit, men observatören är ej riktigt säker på denna punkt.

Observatören kom från Eslöv där hon besökt Diskotek Vägasked. Diskoteket har ej ljusorgel, utan endast konstanta färgade lampor. Från och med påfarten till väg 17 ingen mötande eller passerande trafik förrän några hundra meter efter järnvägsövergången, där hon såg en bils baklyktor och först trodde att föremålet svängt och landat på vägen. Hon var i detta skede chockad.

Ögonen irriterades

Föremålet synes ha försvunnit från platsen i samband med observationen. Eventuellt kan en kursavvikelse ha gjorts. Inget intryck av att föremålet accelererade efter passerandet. I samband med observationen säger hon sig ha haft en känsla av att vara i-akttagen från det skede då det började följa vägen på vänster sida, i motsatt riktning till observatören, med låg fart.

Längre fram på dagen, observationsdagen, säger hon sig ha haft ögonirritation (känsla av grus i ögonen) och torrhet i dem. Även torrhet i munnen och spänd hud i ansiktet. Observatören fick 1978-08-04, vid 16-tiden, nya kontaktlinser hos optiker i Helsingborg, på grund av närsynthet.

Vädret var vid observationstillfället mulet och svagt dimmigt, vilket bekräftas av väderstationerna på Sturup och F 10. Luftfuktigheten var hög. Vinden var väst-sydvästlig. Solen går upp 04.23 i området. Kontakter med trafikledarna på Sturup, Eslövs flygplats och flygflottiljen F 10 har givit vid handen, att inget luftfartyg har befunnit sig i aktuellt område vid tidpunkten för observationen.

Stabil personlighet

Observatören ringde först SDS (Sydsvenska Dagbladet Snällposten), som bad henne kontakta UFO-

De fysiska bevisen för UFO som alla struntar i...

Av John Keel

Syd. Hon svarar lugnt och sakligt på frågorna och försöker tänka tillbaka för att kunna ge så korrekta upplysningar som möjligt. Visar dock tendens till oro, speciellt vid besök på platsen för observationen. Hon har hittills inte haft intresse för UFO och har ej heller läst någon litteratur i ämnet, utöver någon artikel eller kort tidningsnotis, men tror dock att 'något' finns. Hon har ej heller sett någon SF-film.

Vid rekonstruktion av händelseförloppet på plats, upptäcktes 250 meter från observationspunkten kraftledning. Observatören var dock aldrig i omedelbar närhet av dessa. Inga brända växtdelar eller liknande har kunnat upptäckas. Förfrågning har också gjorts i intilliggande gård, men ägaren har ej några kommentarer, och uppger sig ha sovit vid tidpunkten för observationen.

Utlåtande av Hennenhefer-Heil-test utfört på observatören 1978-08-08:

Labilitetsvärde 5 poäng, det vill säga, personen stabil i psyket.

Introversionsvärde 6 poäng, det vill säga, personen snarare extrovert än introvert.

Darrande av rädsla

Olle Asplund eskorterade Ann-Charlotte hem, eftersom hon var så chockad att hon själv inte vågade köra. Asplund telefonintervjuades den 7 augusti 1978 av Mikael Nanne. Därvid berättade Asplund, att han kvart över tre på morgonen stannat sin bil för att byta förare. Flickan kom just då på moped, stannade och sade: 'Snälla, snälla Ni, följ mig hem. Jag har sett ett tefat, jag har sett ett tefat'. Hon var chockad och darrade. Hon skakade i hela kroppen.

Då de kommit hem med flickan väcktes föräldrarna. Asplund föreslog att de skulle återvända tillsammans till observationsplatsen, men flickan 'kröp då ihop' och sade: 'nej, nej, då kommer det igen!' Hon var helt nykter och verkade på allt sätt normal.

Även Ann-Charlottes mor intervjuades

- Ja, för att ta från första stund, så låg vi och sov naturligtvis. Och jag trodde väl inte att Ann-Charlotte skulle komma hem, eftersom dom brukar övernattra rätt ofta hos varandra när det blir så sent. Men det bankade på dörren och då trodde jag, att nu kommer hon hem. Men så stod det en bil därute och jag ropade då på min man. Jag blev rädd och tänkte, att då är det inte Ann-Charlotte, utan någon annan, varför vi gick och öppnade båda två. In kommer Ann-Charlotte och sa ingenting. Sedan såg jag en herre i frack och tänkte - man blir ju lite förvånad!

Sedan började hon: 'mamma, jag har sett ett flygande tefat' med en röst, som var helt olik henne. Ja hon var hysterisk... helt spänd i rösten och skrek ut det. Vad tänker man då? Min första reaktion var:

vad i allsin dar har du råkat ut för, vad har hänt dig på vägen hem, eftersom du inbillar dig detta? Hon har aldrig druckit förr, som jag vet, eller i alla fall inte så jag har sett några följder av det. Min första tanke var, att hon hade varit ute och supit, knarkat eller någonting sådant. Och så sade jag, att det förstår du väl, att du inte har sett ett flygande tefat. Då märkte jag hur mannen, som var med, reagerade på min reaktion - att jag slog bort det så där alldagligt. Han sade att hon upplevt någonting, och att det var helt klart. Hon var helt enkelt chockad och det gick inte att tala med henne... hon bara ropade 'det är ett flygande tefat jag har sett, det är ett flygande tefat!'

Ville själv undersöka saken!

Intervjuaren (kallad I): Grät hon?

- Ja, ett sånt där stöttigt gråtande. Hon grät, men på ett sånt där stöttigt hysteriskt sätt, så det var inte den där vanliga gråten, som man gråter när man är vanligt rädd eller ledsen.

I: Hon var alltså ordentligt uppskrämd?

- Ja, hon var ordentligt uppskrämd. Hon var mer än uppskrämd - hon hade väl passerat det där stadiet.

I: Vetskrämd?

- Ja just det. Man har ju själv upplevt den där skräcken någon gång... när man tycker, att allting kallar, att det sticker i armar, ben och mage. Och så stod vi bara en liten stund där ute och talade med den här mannen och fick hans telefonnummer. Det var liksom inte lätt att göra nånting då på natten för hon var ju så upprörd. Allt jag hade i tankarna var ju att komma in med henne och lugna ner henne. Sedan satt vi i köket och drack O'boy, och då lugnade det lite, och därefter lade vi oss i min säng och hon fick en sömntablett. Jag låg vaken för att se hur hon reagerade i sömnen men då sov hon lugnt. Vi vaknade tidigt allihop så vi var ju bra trötta. Och då - när vi vaknade - så började hon älta detta igen... och berättade om det och var fortfarande uppskrämd.

I: Vad var det för sorts sömntablett?

- Det var en halv Doleron Natt, så det är ju värk, men det var det enda vi hade i huset, och jag tänkte, att det är bättre med nåt än inget alls. Hon har aldrig tagit sömntabletter någon gång, så jag tänkte, att en halv får räcka. Men, som sagt, hon vaknade tidigt så hon sov inte mer än fyra-fem timmar. Vad jag har reagerat för, var detta, att hon ville fortsätta rota i den här historien själv, så att säga. Annars har hon alltid varit sån, att när vi skall ringa till doktor och tandläkare eller frissa, så blir det: 'ring mamma, jag vill inte', och så. Men i den här frågan drog hon sig inte för att själv... Min man och jag ville väl i stället dämpa ner det, få henne att glömma det och försöka få henne att se på det som ett naturligt uttröttningsfenomen, eller någonting sådant. Det var

Närkontakt av andra graden:

Eslövsflicka var 20 meter från UFO!

Av Mikael Nanne

ju min tanke, men hon ville själv fortsätta att röja lite i det så att säga ... höra om andra ... hon ville inte vara ensam om att ha sett det här. Hon ville, att fler skulle ha sett det - det märkte jag så väl på henne. 'Vi måste ringa polisen ... vi måste ringa där och där för att höra om fler har sett det ... jag vill inte vara ensam om att ha sett det', sade hon. Hon ville få ner det på mänsklig förklaring ... på naturlig nivå.

Vid slutförhör med observatören 1978-08-08 uppgav hon sig ha känt värme i ansiktet och ha varit illamående på måndag morgon. Hon hade också varit uppskrädd hela måndagen (08-07).

Vid slutbesök i observationsområdet och dess omgivning torsdag 1978-08-10 gjordes mätningar med Geigerräknare. Detta påvisade inget annat än normal bakgrundsstrålning.

Kontakt har tagits med Bulltofta kontrollstation, som ej kunnat lämna ytterligare upplysningar.

Observatören och hennes familj önskar fullständigt anonymitetsskydd.

- Jag kom körande från Eslöv ca klockan 03.15 på söndagsmorgonen. Plötsligt ser jag ett rött blinkan-

de sken och en stor 'dimmig' skugga uppe i min vänstra ögonvrå. Jag tittar upp, och ser till min stora förskräckelse ett föremål, som jag vill kalla ett 'flygande tefat'.

- Jag blir mycket rädd, men kan ändå säga, att det var sju till tio meter i diameter, hade en eller två röda blinkande lyktor och små fasta gula, vita eller gröna ljus. Jag blir mycket rädd och tittar snabbt ner men tittar snart upp igen och har då föremålet ca 20 meter ifrån mig, på vänster sida. Jag kan då se, att det kör med 'nosen' nedåt och har fönsterliknande rutor. Jag hör också ett dovt ljud.

- Jag är fortfarande mycket rädd och tittar ner för att slippa se det. Därför kan jag ej säga vart det tog vägen. Jag kan också säga, att min moped saktade farten, men om det var jag eller motorkrängel, kan jag ej säga.

- Jag är själv helt säker på, att jag har sett vad jag här beskrivit i verkligheten. Jag har aldrig sett något liknande förut.

I rapporten framgår, att Ann-Charlotte har drabbats av mörkerrädsla efter händelsen.

Identiska ringar i Europa och Amerika ger forskare huvudbry

En av svårigheterna med begreppet UFO är att det har blivit en slags uppsamlingsplats för en rad lösta mysterier. Trots att ufologerna själva knappast välkomnar denna utveckling finns det vissa saker som tillsynes pekar i en riktning, varför det är svårt att dra andra slutsatser än att 'rymdmän måste ha gjort det'.

Uppmärksamheten av de forntida indianska 'medicinhjulen' är ett exempel på detta. Orsaken är att de två hjulen - det ena påträffat i Europa, det andra i Nordamerika - är i det närmaste identiska. Enligt en artikel av Tim Padmore i 'Vancouver Sun', fann en universitetsastronom och chefen för ett planetarium i staden en förvånansvärd överensstämmelse i mönstret mellan stenringar funna i Saskatchewan och Wyoming och liknande ringar funna i Europa.

'Detta innebär ett avstånd av 10.000 kilometer och en tretusenårsperiod. En sådan kulturell länk vore något exceptionellt och helt oväntat'.

'Så märkligt vore det, att skeptiska arkeologer starkt misstänker att sammanträffandet inte är något annat än just - ett sammanträffande'.

Men astronomen Michael Ovenden och planetariechefen David Rodger är imponerade av dessa nya perspektiv.

I ett inlägg till tidskriften 'Science' säger de bl.a: 'Det är inte rimligt att tro, att två olika kulturer skulle råka komma på samma ringkonstruktion helt obe-

roende av varandra. Traditionen måste ha förts över från kontinent till kontinent'. De förklarar vidare hur formen på de Nordamerikanska ringarna kan utvecklas med vissa matematiska regler.

Dessa regler har dock inte sitt ursprung i Nordamerika (där Saskatchewanringarna daterar sig 2.600 år tillbaka i tiden), utan nedskrevs av en skotsk ingenjör vid namn Alexander Thom. Han har undersökt ett stort antal stenristningar och monument i Europa, vilka är omkring dubbelt så gamla.

Efter att ha passat in och jämfört ringarna i detta system, finner man att Bighornringen (Wyoming) och de motsvarande europeiska ringarna är exakt lika varandra.

Nyligen diskuterades ämnet i ett CBC-program från Vancouver. Teorin om ett eventuellt samband mellan ringarna och utomjordiska besökare fick knappast något stöd, och kanske var detta lika bra med tanke på vad vi började denna artikel med.

Det verkar emellertid, som om gåtan kommer att förbli olöst.

Men hur har en sådan exakt likhet i mönstret kunnat överleva en sådan mödosam resa med så primitiva medel, i hundratals år, över tusentals mil, utan någon form av 'högre' medverkan?

Källa: Canadian Ufo Report Vol. 5 No 1 Whole No 33 1978-1979.

De fysiska bevisen för UFO som alla struntar i...

Av John Keel

Under flera år har det varit populärt bland ufologer, att spekulera i huruvida CIA ligger bakom mystiska händelser av UFO-karaktär, försvinnanden m m, för att inte tala om dessa svartklädda her- rar, som ibland uppträder i samband med UFO- händelser och försöker undanröja bevismaterial. Dessa som i UFO-kretsar kallas 'Men in black' (MIB). Man måste då hålla i minnet att dessa Men in Black redan opererade för femtio år sedan, t ex under UFO-vågen 1896-97 och även 1909. CIA bildades först 1947 - vem hade i så fall CIA:s roll tidigare?

Kort efter en UFO-landning i Wales i Storbritan- nien i maj 1909 rapporterade en kontorist att han på platsen hade sett fem 'utlänningar' som tog mått och knäppte bilder (Daily Mail, 20.e maj 1909). Man har hört tusentals liknande berättelser sedan dess. De har gett upphov till en detaljerad flora av berättelser, som har framkallat akut paranoia hos många ufologer. Ingen har ännu lyckats lösa den enkla grundläggande frågan: 'vilka är dessa 'utlänningar' vad har de för syften och vad är de ute efter?'

Dessa mystiska män har en underlig förkärlek för isolerade områden i norra Kanada, Alaska, Sydame- rika och andra gudsförgätna platser. Vanligen snubblar de, som undersöker, på deras spår mer av en slump och arbetar sedan för att försöka finna en acceptabel förklaring till dem. CIA har fått en stor del av skulden idag, även i Spanien.

En grupp spanska ufologer är övertygade om att CIA leker med dem och försöker blanda sig i deras kontakter med en interplanetarisk ras från Ummo. Ifall ni aldrig hört talas om Ummo, så är det en pla- net, som roterar runt en stjärna kallad 'Wolf 424' omkring fjorton ljusår från jorden. Ummoanerna har under flera år lekt kurragömma med envisa spanska ufologer. Ummoanerna har försett oss med några första klassens bevis, prydligt cicelerade med deras symbol. De till och med korresponderar med spans- ka ufologer och stämplar brevsidorna med symbo- len. Detta kan låta löjligt men hela historien är gans- ka bisarr och effektfull.

Den 6 februari 1966 landade ett cirkelformat fly- gande föremål en kort stund i byn Aluche, en förort till Madrid. Det sågs av en grupp soldater vid ett ammunitionsupplag och även av några civila. När det lyfte och flög över deras huvuden, rapporterade vittnena sig ha sett en symbol på tefatets undersida. Den bestod av två böjda linjer med en rak linje emel- lan. Denna observation blev föremål för skrivelser i hela Spanien det året. (Det var ju också det året som observationer över hela USA förorsakade rubriker).

Sexton månader senare, den 1 juni 1967, studsade ett annat tefatsformat föremål fram på trädtopp- nivå över Madrid-förorten San José de Valderas. Även denna gång fanns det många vittnen till hän- delsen. Människor, som oberoende av varandra, be- rättade om föremålet från flera olika utsiktspunkter. Precis som tefatet i Aluche hade detta tefat en stor

Artikelförfattaren John Keel, på bilden tillsam- mans med UFO-informations Carl-Axel Jonzon (t h)

och Torvald Berthelsen (t v) i samspråk vid en UFO- konferens i Stockholm. Foto: Karl-Olov Pettersson.

symbol på undersidan - två böjda linjer med en rak linje emellan.

Symboler har observerats på UFOs både tidigare och senare, men detta är ett av de sällsynta fall, då samma symbol har observerats vid två skilda tillfällen. En mängd olika symboler - kors, fyrkanter, halvcirklar med pilar i, grekiskliknande bokstäver och så vidare - har setts bara en gång genom åren.

Två av personerna i San José de Valderas hade kamera och tog bilder av föremålet. En uppsättning negativ lämnades senare över till fotoredaktören på tidningen 'Informaciones'. Den andre fotografen, Antonio Pardo, skickade sina bilder till Marius Lleget, som skrivit en bok om flygande tefat. Fotografierna visar ett normalt tefatsformat föremål med en bred upphöjning i mitten. Symbolen syns också tydligt på en av bilderna.

Föremålet landade omkring fem kilometer från San José de Valderas i närheten av restaurangen 'La Ponderosa'. Dess flykt hade setts av ett stort antal människor, bland dem studenterna vid Convent College. När lokalbefolkningen begav sig ut för att undersöka, fann de tre rektangulära märken i marken, vilka bildade en liksidig triangel vars sidor mätte omkring 5,5 meter. Man fann också ett antal små metalltuber spridda runt platsen. Antonio Pardo påstod senare att han köpt en av dessa tuber av en pojke. Pojken hade berättat för Pardo att han hade öppnat tuben med tång och funnit att den innehöll en vätska, som snabbt dunstade bort. Den innehöll också två gröna plastremсор stämplade med en symbol, som liknade den på tefatet.

Några dagar senare mottog befolkningen i området ett cirkulär i vilket en belöning på 18000 pesetas (omkring 1300 kr vid den tiden) utlovades för varje tub, som skickades till en viss Henri Dagousset med postboxadress i Madrid. Cirkuläret innehöll en bild av en av tuberna och detaljer om dess storlek. Försök, som senare gjordes, att lokalisera Dagousset misslyckades. Mysteriet kvarstår: Vem var han och varför erbjöd han en så stor summa för tuberna?

Pardos tub lämnades senare till det spanska institutet för flyg- och rymdforskning. Dess analys angav att tuben bestod av 'nickel med mycket hög renhetsgrad'. Plasten var polyvinylfluorid. Företaget Dupont tillverkade vid den tiden små mängder polyvinylfluorid till robotnoskoner. Ingen annan tillverkade ämnet - så hur kunde det komma sig att detta hemliga ämne dök upp på ett fält i Spanien.

Nickeltuber med en hög renhetsgrad har ett annat användningsområde. De är en viktig beståndsdel i de anläggningar, som används för att handha fluor-gaser vid tillverkning av klyvbara material till atom-bomber.

Trots att två spanska ufologer, Rafael Farriols och Antonio Llobet, fann många pålitliga vittnen till fö-

remålets överflygning och landning, förblev Antonio Pardo något av ett mysterium. Sedan han sänt fotografierna och tuben till Lleget verkar han ha försvunnit.

I samband med den ovan nämnda landningen i Wales 1909 lämnade de som var ombord på den främmande flygmaskinen efter sig en mängd skrot, bl a en reservdel till en slangventil tillverkad i Frankrike men som inte såldes i Wales. Detta var tydligen ett villospår för att få vittnena att tro att de sett ett franskt flygplan (flyghistoriker förkastar denna möjlighet).

Men de mystiska gästerna gick för långt. Den 7 maj 1909 rapporteras en viss Egerton S Free från Clacton-on Sea i Essex i England ha sett ett långt korvformat luftskepp sväva i luften omkring 20 meter ovanför marken. När hans fru undersökte platsen fann hon en säck av gummi och stål, 1,5 meter lång, vägande omkring 15 kilo. Den var stämplad med orden Müller Fabrik Bremen, så när Free diskuterade vad han sett med en tidningsman antog han automatiskt att det mystiska luftskeppet hade kommit från Tyskland.

Några dagar senare uppenbarade sig två främlingar på Free's ägor. De undersökte noggrant området och studerade stranden där föremålet hade svävat.

- Männen strök envist omkring mitt hus i fem timmar, sa Free i en artikel i East Anglian Daily Times den 18 maj 1909.

- När tjänsteflickan gav sig iväg till kyrkan hörde hon männen samtala på ett främmande språk. Slutligen kom de fram till henne, en på var sida, och en av männen tilltalade henne på ett konstigt språk. Flickan blev så rädd att hon sprang tillbaka till huset och ville ej ge sig av till kyrkan igen. (Vi står i tacksamhetsskuld till den brittiske forskaren Carl Grove för att han har fått fram denna rapport och omkring 30 andra från år 1909).

Föremålet av stål och gummi identifierades föresten till slut som en del av ett mål som flottan använder vid skjutövningar.

En subtil variant av denna speciella lek upprepades många gånger under 1960-talet. När man hade sett en mängd fenomen i ett område 'råkade' en vanlig väderballong mycket lägligt dyka upp på något iögonfallande ställe. (En hittades till och med på gräsmattan framför en småstadsborgmästares hus i Ohio). Polisen och tidningsmännen brukade då uppsluppet banka och slå på ballongen och utropa att mysteriet var löst. Men när vi undersökt nog många av dessa fall med väderballonger, kunde vi bara dra den slutsatsen att ballongerna hade placerats ut med flit. Av vem? - Kanske av den, som hade placerat ut delen till slangventilen i Wales och skjutmålet i Essex. Kanske har UFOs under alla dessa år an-

vänt den gamla taktiken att 'spela skadad'. Det vill säga man har spritt ut en massa ovidkommande skräp över landskapet för att förvirra och missleda oss, precis som ubåtarna gjorde under andra världskriget - de släppte ut olja och skrot när de blev anfallna. Det faktum att så många UFO-lämningar består av vanliga jordiska material har fått många ufologer att felaktigt karakterisera autentiska UFO-observationer och UFO-landningar som bluff. 'Metallgrabbarna', som de bevisöskande ufologerna kallas, har blint sökt efter exotiska ickejordiska ämnen och förkastat allting annat.

Ett av de första bevisen var 'ett stort turbinformat hjul av aluminium omkring en meter i diameter', som släpptes avsiktligt framför fötterna på en farmare i Pennfield, Michigan i april 1897.

Enligt George Parks' vittnesmål, som publicerades i Detroitidningen Evening News den 15 april 1897, observerade han och hans fru 'ett mycket klart lysande föremål, som verkade befinna sig ungefär 30 meter över marken och som snabbt närmade sig'. Det avgav ett surrande ljud och släppte hjulet när det passerade.

Över hela USA gjordes det året en mängd observationer av underliga flygande föremål. Eftersom det är ologiskt att tro att 'rymdskepp' skapade av en 'överlägsen teknologi' skulle kunna förflytta sig ända till vår planet för att sedan falla sönder så lätt, kan vi bara anta att sådana händelser varit mycket avsiktliga.

Sedan 1897 har UFOs gjort till en vana att lämna efter sig jordiska material på sina landningsplatser. Den franska slangventilen från 1909 var bara början. Under senare tid har dessa lämningar bestått av mera sofistikerade material.

Ofta följs en stor UFO-observation med många vittnen av en serie konstiga manipulationer ägnade att misskreditera vittnena och kasta tvivel över hela händelsen. Till och med folk från amerikanska flygvapnet, som genomförde undersökningar, lurades av sådana manipulationer under 50-talet och detta bidrog otvivelaktigt till regeringens negativa ståndpunkt. Så t ex misskrediterade experter från flygvapnet en påstådd UFO-landning utanför Glassboro, New Jersey 1964, för att de hittade en liten kvantitet kalium på platsen. Trots att det fanns hål i marken, som var likadana till storlek och form som hål, vilka observerats på andra landningsplatser, och trots att de omgivande träden var skadade, ansåg experterna från flygvapnet att förekomsten av kalium - ett ämne som flitigt används i sprängämnen - vara ett bevis för att det hela var en mänsklig bluff. Men liknande kemikalier har hittats på andra landningsplatser över hela jorden.

Olika amatörufoorganisationer har länge anklagat

flygvapnet för att 'skylar över' genom att acceptera lura förklaringar till dessa händelser. Men alla, som känner till hur regeringen och militären verkligen arbetar, förstår att byråkraterna faktiskt gick på dessa bedrägerier och manipulationer. De, som ligger bakom UFO-fenomenen, vad eller vem det än må vara, är mycket duktiga och skickliga i att använda psykologisk krigföring. Det var önskvärt att flygvapnet och regeringen skulle ignorera UFO-fenomenen. Detta åstadkoms av en lång serie av bluffar under 1940- och 1950-talen fram till år 1955, då de officiella experterna tröttnat på det hela. När ufonauterna väl blev av med regeringen kunde de operera helt ostört. Flygvapnets undersökningar blev ytliga och utfördes bara för syns skull efter 1955. De hade 'svält' de falska bevis, som dumpats framför deras dörr.

Om en officer från amerikanska flygvapnet hade besökt UFO-platsen nära Madrid hade han otvivelaktigt klassat det hela som en bluff. Förekomsten av nickeltuberna skulle ha varit hans bevis. Han skulle naturligtvis inte ha frågat sig hur det kunde komma sig att ett så sällsynt och dyrbart material till raketnoskoner kunde dyka upp i Spanien. Dessa tuber hade kanske slutligen hamnat i någon spansk källare eller på den lokala soptippen om inte den mystiske Mr Dagousset avsiktligt hade fäst uppmärksamheten på dem och utfäst en stor belöning till den som återfann dem. Det detaljerade cirkulär, som distribuerades i området, var troligen ägnat att fokusera uppmärksamheten på tuberna. Om CIA eller NASA hade varit intresserade av tuberna skulle man inte ha annonserat på detta sätt. Man skulle i stället ha skickat agenter till området, förklädda till tidningsmän eller flygvapenofficerare, som mycket försiktigt skulle ha försökt lokalisera tuberna.

Det är mycket möjligt att Antonio Pardo (ett namn lika vanligt i Spanien som Åke Andersson i Sverige) och Dagousset endera arbetade tillsammans eller var en och samma person. Det är omöjligt att veta om tuben, som Pardo skickade till författaren Lileget, verkligen var en av de tuber som hittats på landningsplatsen. Det tryckta cirkuläret kan ha varit en fint bara för att få Pardos tub att verka autentiskt. Vem som än skickade ut cirkuläret visste tydligen hur tuberna såg ut och hade en i sin ägo. Så varför utlysa en belöning för de övriga? Och en så stor belöning! (100 pesetas skulle ha varit mer än tillräckligt).

Slutligen - en så dyr och välplanerad bluff verkar inte alls vettig. Varför göra sig allt detta besvär för att hetsa upp och lura en handfull spanska ufologer?

Det fanns alltför många vittnen till objektets överflygning och landning för att man så lätt skulle kunna misskreditera det hela. Men - liksom vid andra observationer kunde man skapa förvirring efteråt

och frammana tvivel i officiella sinnen. Samtidigt kunde symbolen, som så tydligt observerats på föremålet, användas till att börja en ny lek med ufologerna.

Sedan 1965 har olika ufologer i Spanien fått brev och telefonsamtal från personer, som påstått sig vara rymdmän - besökare från planeten Ummo. Brevven är försedda med en stämpel eller ett sigill, som är identiskt med den symbol, som observerades på objektet utanför Madrid. Brevven innehåller varningar för CIA (en amerikansk agent vid namn 'Mr W Rumsey' påstås arbeta i Spanien och försöka spåra ummoanerna). Spanska ufologer har varit uppjagade över denna Ummo-affär i flera år. Det har till och med skrivits en bok som saken: 'Ummo, Otro Planeta Habitado' av Fernando Sesma.

Dessa historier om 'rymdmän' är ett fenomen spritt över hela världen. Jag har själv fått många underliga brev och telefonsamtal av den här sorten här i USA, ibland med anspelningar på material, som suttit i skrivmaskinen och som ingen vetat om.

Andra 'undersökare' över hela världen har upplevt samma saker. Man kan dra två slutsatser av detta: För det första att ufologerna bevakas - hålls under uppsikt av någon mystisk grupp - och för det andra att det redan finns en mängd 'rymdmän' som bor mitt ibland oss och fritt kan använda vår telefon och post.

Eftersom dessa bluffar är så vitt spridda och ofta så komplicerade och dyra är det mycket svårt att tro att de är produkter av några ungdomars skämtlynnene.

Det verkar i stället som om bluffarna är mycket välorganiserade och välfinansierade. Bortser man från allt ovidkommande, verkar det enda uppenbara syftet vara att skapa och underblåsa tron på 'rymdmän', och också för den delen, att hålla ufologerna i ett konstant tillstånd av förvirring. Många amerikanska ufologer har fallit för dessa konster och övertygat sig själv att flygvapnet och CIA ligger bakom alltihop. Några amatörufologer har till och med fått nervösa sammanbrott och begått självmord.

Forts i nästa nr

Henry Kjellson och Keopspyramidens gåtor

Av Karl-Anton Mattsson

Henry Kjellsons böcker har intresserat och fascinerat många av denna tidskrifts läsare. Därför har vi tagit in denna artikel om ämnet 'Forntidens teknik'. När man studerar gamla kulturers skrifter om bibeln vedaböckerna och gamla egyptiska reliefer och hieroglyfer, träffar man på ett bortglömt tekniskt vetande i många oväntade sammanhang, och det var just detta område som Henry Kjellson öppnade för oss. Vi skall komma ihåg att han var verksam långt innan sådana prominenta personer som von Däniken, Charroux m fl kom ut på marknaden med sina böcker, som gick ut i miljonupplagor världen över. Kjellsons böcker 'Forntidens teknik' och 'Försvunnen teknik' har bara utgivits på svenska och danska, vilket tyvärr begränsar deras spridning - för de var milstolpar på sin tid inom sitt ämnesområde. Kjellson ville visa oss, att gamla högkulturer världen över behärskade en högre utvecklad teknik än vad forskare i dag vill tillerkänna de gamla kulturerna, och i många fall borde vi kunna lära oss av de forntida teknikerna och utnyttja den gamla kunskapen till att föra vår utveckling (på rätt väg?) framåt.

Henry Kjellson (bilden) har med sina böcker fascinerat många av den här tidningens läsare. I den här artikeln behandlas Henry Kjellsons syn på Keopspyramidens gåtor.

Med dessa tankar som bakgrund undrade jag om det inte fanns mer opublicerat material kvar efter Henry Kjellson, som så hastigt gick bort år 1962. Efter en tids undersökningar fick jag fram, att hans son Lennart Kjellson hade hand om de anteckningar och övrigt material som Henry Kjellson efterlämnat. Jag fick slutligen också reda på var i landet Lennart Kjellson bodde och tog kontakt med honom för ett sammanträffande. Så kom det sig att centralgruppens Karl-Olov Pettersson och undertecknad använde två semesterdagar till ett besök hemma hos doktor Lennart Kjellson i Herrljunga. Vi blev väl bemötta av Lennart med fru, där vi fick ta del av mer än 500 sidor opublicerat intressant material från Henry Kjellsons sista forskningar. Jag skall här göra ett försök att redovisa en del av detta. Men först en presentation av denne forskare:

Henry Kjellson kompetensförklarades redan år

1929 till en professur i flygteknik vid Tekniska högskolan, och som forskare har han alltid haft rykte om sig att vara ytterst seriös och utrustad med ett erkänt skarpsinne. Han lade ned stor grundlighet i sina forskningar och ägde dessutom gedigna språkkunskaper.

Henry Kjellson läste bl.a. både hebreiska och sanskrit flytande och var således kunnig och väl skickad att forska i forntida gamla skrifter och inskriptioner på jakt efter ett nu bortglömt tekniskt kunnande i forntiden. Han var just i färd med att göra en andra resa till Egypten för vidare efterforskningar, när han hastigt insjuknade och gick bort.

Förutom Kjellsons tre utgivna böcker så finns det även ett manuskript på en fjärde bok, som hans son lämnat till undertecknad, och det är nu på redigering för planerad framtida utgivning.

Under sista tiden av sitt liv intresserade sig Kjellson speciellt för Keopspyramiden i Egypten, och jag vill här, efter hans anteckningar, först klargöra betydelsen av ordet 'pyramid'. På de gamla språken med nära anknytning till Egypten, som bl.a. grekiska, arabiska och hebreiska, får ordet pyramid följande betydelser: eldugn, smältugn, glödugn, järnugn, plats med pyrande eld i mitten av, pumpanläggning, kanalpumpanläggning, glödpelare, den heta (heliga) farliga platsen och vetenskapligt centrum. Ordet pyramid har också fått betydelsen, gravanläggning, men detta troligen först senare i historien då man allmänt i Egypten och runt de stora Gize-pyramiderna började bygga pyramidgravar.

I hieroglyftexterna i Denderatemplet berättas om en anläggning som förmodligen är Keopspyramiden. Den kallas för 'Her-sam-ta-ai', och följande fakta och händelser omtalas i samband med den: bevättning, eld och värme, sönderstötning, söndermulning, farlig strålning samt förödelse med uttorkning och öken som resultat. Det sista bör ha att göra med ett haveri i pyramidanläggningen med de följder, som liknar de vi idag förknippar med ett kärnkraftverkshaveri. Därmed inte sagt att pyramiden varit ett kärnkraftverk utan bara att symtomen vid olyckan varit likartade.

Har pyramidens tekniska anläggning verkat utåt, d.v.s. som vattenpumpstation för konstbevattning av ökenområdena väster om Gize och vid Fajum-oasaen, eller har pyramiden fungerat som kraftaggregat och lämnat någon typ av kraft till annat ändamål? Det är ett huvudalternativ, det andra är att pyramidens verkan varit av intern art. I så fall kan man där ha framställt något ämne eller energi. Maskineriet kan ha arbetat med tryckluft i vissa partier (i sluttande gången med granitpluggen), vidare med elektricitet, ljudvågor, resonans och till sist genom mekaniska anordningar av typ hjul och kolvar. Eftersom pyramiden troligen är dubbel till sin konstruk-

tion, som Kjellson kom fram till, så skulle då den andra delen av maskineriet befinna sig i det andra, för oss idag ej påträffade, gångsystemet. Detta andra gångsystems öppning bör vara den påträffade och väl synliga ingång på pyramidens sydsida som man ännu inte lyckats tränga in i, och ingången ligger 10 meter till vänster om pyramidsidans mittpunkt. På norra sidan av pyramiden ligger också ingången till det kända gångsystemet 10 meter till vänster om pyramidsidans mittpunkt. Varför ligger inte ingångarna på mitten av pyramidsidorna? Jo - förmodligen därför att pyramiden är byggd dubbel med två parallella gångsystem med var sin ingång, en på norrsidan och en på sydsidan av pyramiden. De två gångsystemen bör således vara identiskt lika till sin konstruktion men spegelvända i utförandet. Kjellson ämnade även undersöka södra pyramidingången vid sin andra planerade resa, för att försöka hitta en öppning.

Explosion i pyramiden

I det nu kända gångsystemet finns det omfattande skador som tyder på att en väldig inre explosion inträffat i pyramiden. Har denna olycka ödelagt hela konstruktionen och stoppat verksamheten i pyramiden? Både förrummet utanför kungskammaren och gången ut mot stora galleriet har omfattande skador på granit- och sandstensblocken - vilket stöder att en explosion inträffat. Granitpluggen i sluttande gången nedanför galleriet har också med stor kraft kilats fast i sitt läge förmodligen av det tryck, som en explosion i kungskammaren åstadkommit. Även övre delen av stora galleriet (som enligt gamla arabiska källor skall ha varit en maskinhall) visar på betydande skador. För årtusenden sedan gjorda reparationer på de många stenramperna, längs efter stora galleriets väggar, tyder också på att en explosion inträffat. Reparationerna har gjorts för minst 4500 år sedan, kanske långt tidigare om pyramiden är äldre än arkeologerna tror, och man bytte då ut de söndersmulade, sönderslitna stenblocken i ramperna, men fler skadade block finns dock fortfarande kvar idag i det nio meter höga och hela 47 meter långa stora galleriet.

Ett gåtfullt fynd är de mer än etthundra metallbitarna, som sticker ut mellan stenblocken på de övre stenlagren i detta stora rum. De sticker rakt ut mellan skarvarna på stenblocken och är samtliga böjda i vinkel rakt ner och är platta till formen och har samma format. Vad de består av för metall är okänt. Kan de ha varit upphängnings- eller fästnanordningar till maskiner eller andra tekniska anordningar? Har stora galleriet varit en maskinhall som traditionen förtäljer, det återstår att lösa?

Block av lera?

Gammal arabisk tradition förtäljer också, att det lär finnas en typ av kablar dolda i hålrum bakom de reparerade ramperna, att de är farliga att beröra och därför har de dolts med nya stenblock. Obekräftade uppgifter finns på att något eller några av blocken kan vara gjorda av torkad lera och Kjellson gjorde en framställan till egyptiska myndigheter, att de skulle låta borra hål i blocken för att se vad som kunde finnas där bakom.

Granitsmälta

Ett sensationellt fynd i kungskammaren är granitsmältan på golvet bredvid den så kallade kistan av röd rosengranit. Man har undrat vart granitlocket till kistan kan ha tagit vägen eftersom det visat sig vara för stort för att kunna forslas ut genom de trånga utgångspassagerna i pyramiden. Även en del av själva granitkistan är borta och där har bildats en två dm djup ränna (skåra) i kistans vägg uppfifrån i ett av hörnen, där graniten har smält till flytande form. Den har runnit ur hålet i kistan och ut över golvet nedanför och framför kistan. Smältan täcker både golvblocken och skarvarna mellan dem samt har stelnat till ett tjockt skrovligt lager. Eftersom röd rosengranit har en så hög smältpunkt (enl uppgift mer än 4000 grader Celsius) så är detta fynd sensationellt och oförklarligt sett ur arkeologernas traditionella begreppsvärld, och någon trolig förklaring har heller aldrig givits från deras sida. Man har undvikit att nämna detta fynd liksom fyndet av de tidigare omnämnda metallbitarna - varför?

Vad har förvarats i kistan som skapat en sådan hög temperatur att graniten smält? Denna 'hårdsmälta' har troligen inträffat i samband med explosionen som tidigare omtalats. Under sin första resa till Egypten år 1959 fann Kjellson att hans medhavda geigermätare visade på en 30 gånger högre radioaktivitet i just granitkistans botten än i resten av Keopspyramidens innandömen förutom på ett ställe i sluttande gången nedanför galleriet, där han vid en fördel av sten också uppmätte en förhöjd radioaktivitet.

Angående pyramidens gångsystem skall tilläggas, att det finns en direkt kopia, men i mindre skala gjord förlaga, till pyramidens nu kända gångsystem, inhuggen i berggrunden öster om pyramiden.

Okända kamrar

Kjellson hade planer på att undersöka de västliga väggarna i kungskammaren och förrummet samt stora galleriets västvägg med ekolodningsapparat. Han ville där få svar på om okända kamrar och

gångssystem existerade, vilka teoretiskt borde finnas enligt vad som tidigare anförts. Inga undersökningar med just sådan apparatur har än i dag utförts i Keopspyramiden enligt tillgängliga uppgifter. Man har dock med röntgenstrålar försökt att genomlysna den andra stora pyramiden som heter Kefren, men man har totalt misslyckats med den typen av apparatur.

Elektricitet fanns

I Denderatemplets hieroglyfer och reliefer har Kjellson funnit säkra bevis för att elektriciteten varit känd i Egypten redan för mer än 5000 år sedan. I den Indiska boken Shilla-Sansar, som är mer än 5000 år gammal, står det om en man som redan på den tiden byggde batterier och utvecklade elektricitet som han kallade för Mitra. Han gjorde också seriekopplingar. I ruiner utanför Bagdad har man funnit ett mycket gammalt batteri helt intakt. I en ruinstad i närheten (Seleuca) har också batterier, som använts till seriekopplingar, hittats. Detta gör att det inte är speciellt oväntat att man i Egypten gör fynd som visar, att man även där på den tiden kände till och brukade elektricitet. Både batterier och något som liknar lampor finns avbildade med anslutna kablar och allt i Denderatemplet.

Det gamla Denderatemplet återuppgyggs 100 år f.Kr. till gudinnan Hators ära och dekorerades då med det innehåll, som fanns i påträffade urgamla skrifter vilka uppgavs härstamma ända från farao Keops tid eller äldre.

Till sist några rader om mina egna iakttagelser under en egyptenresa år 1979. Enligt de studier jag gjorde i pyramiden, är det möjligt att det finns en tillsluten förbindelsegång från det så kallade förrummet utanför kungskammaren till det andra förmodade gångsystemet. Vidare har jag studerat och fotodokumenterat de i texten omtalade metallbitarna i stora galleriet, och beskrivningen samt övriga data om dem härrör från mina egna iakttagelser på platsen, inte från Kjellsons efterlämnade material. Pyramidens gångsystem skiljer sig från övriga gravmonument i Egypten på så sätt, att alla väggytor är helt kala utan minsta inskription, relief eller målning. Andra gravar är däremot helt täckta från golv till tak med hieroglyfer, berättelser ur den egyptiska dödsboken, bilder på dödsrikets gudinna Osiris, faraons krigsbravader och händelser under sin regeringstid, samt om livet efter detta. Allt detta, som var så viktigt och nödvändigt i alla andra faraogravar i pyramider och i konungarnas dal - saknas i Keopspyramiden. Detta förhållande tyder på att pyramiden haft en annan uppgift än att vara ett gravmonument, samt att den troligen inte har något med farao Keops att göra, utan att den härstammar från

en annan tid och en äldre kultur än de övriga yngre pyramiderna.

Man förvånas också över att den stora pyramiden nästan aldrig nämns i de gamla egyptiska skrifterna. Detta kan tyda på att den redan på Keops tid var ett mycket gammalt monument, som redan då var utan betydelse och kanske också redan en ruin. Farao Keops regerade för 4750 år sedan och han var en fattig och relativt anonym farao som knappast borde varit i stånd till det gigantiska pyramidbygget. Det var betydligt billigare och enklare att blott sätta sitt namn på ett äldre redan befintligt monument och på så sätt gå till historien som en stor härskare, och detta förfarande var han inte ensam om att bruka utan det var vanligt förekommande.

Möjligen var pyramidens inre tekniska anordning en typ av maskineri, som användes vid själva

byggandet av pyramiden? Man har alltid förundrats över hur det gick till att lyfta upp de många 200 ton tunga granitbalkarna som bildar taket över kungskammaren, och det befintliga gångsystemet kan vara resterna av denna tekniska anordning. Om vi studerar pyramiden invändigt kanske vi kan lära oss av forntidens duktiga tekniker - en för oss idag bortglömd förlorad teknisk kunskap. Kanske arbetade man med riktade ljudvågor eller resonanseffekter, som 'upphävde' tyngdlagen så att de väldiga stenblocken kunde komma på plats. (Förfarandet filmades för övrigt i Tibet på 1930-talet, vilket kan läsas i Kjellsons böcker).

Avslutningsvis bör noteras att det vore önskvärt med mer forskning för att kunna slutföra det arbete som Henry Kjellson påbörjade.

Humanoider i New York

72-årige George O'Barski hade lämnat sin arbetsplats och körde genom Norra Hudson Park på New Jersey-sidan av Hudsonfloden, från New York City, när störningar började komma in på hans radio. Klockan var strax över 02.00. Fönstret på förarsidan var delvis nervevat. Vädret var mildt denna januari-natt 1975. O'Barski berättar:

- Jag började lägga märke till att min radio skrapade. Det var ett vasst ljud. Precis som om något var löst. Jag trodde det kom från mottagningen så jag satte på den högre och störningarna ökade. Sedan dog radion och det hördes ingenting. Men samtidigt kom ett annat ljud, ett surrande läte som ljudet från ett frysskåp. Då såg jag den. Det var ett svävande föremål.

O'Barski berättar att föremålet verkade vara runt, ungefär nio meter i diameter och två meter högt med en slags upphöjning upptill. Föremålet var mörkt men hade en serie vertikala "fönster" runt om. Han uppskattade "fönstren" till att vara ca 30 cm breda och 120 cm höga. De var placerade med ungefär 30 cm mellanrum. Från "fönstren" strömmade ljus, ungefär som från vanliga glödlampor. Det fanns också ett lysande band runt föremålet, vid basen av kupolen.

Efter att ha förflyttat sig in i parken parallellt med O'Barskis bil stannade föremålet ungefär 30 m framför honom. Föremålet befann sig först ca tio meter över markytan men sänkte sig till ungefär en meters höjd ovanför en gräsmatta. Det gick inte att urskilja om föremålet svävade fritt eller om det vilade på något.

Humanoider grävde

Plötsligt uppenbarades en fyrkantig lysande öppning på farkosten. Från öppningen sänktes någon sorts steg. Och nerför stegen klättrade snabbt 9 - 11 humanoider, "som barn som klättrar nerför en brandstege". Ufonauterna beskrev som ca 90 - 120 cm långa och var exakt likadant klädda ..., "som små barn med snödräkter". Var och en hade "något på huvudet", troligen en slags hjälm. "Hjälmen" var rund och hade samma mörka färg som den övriga uniformen. Det föreföll som de också bar handskar. Vidare bar var och en på en liten mörk väska och en liten skyffel. Varje väska hade en sträng som verkade fungera som handtag. När de kom ner på marken började de omedelbart och målmedvetet gräva på flera olika platser nära farkosten. Det som grävdes upp lades i väskorna.

O'Barski berättade att humanoiderna verkade att röra sig obehindrat. De verkade helt ignorera hans närvaro fastän han befann sig så nära som 25 meter från farkosten.

Låt oss ta den där "kufen"

Efter ca en minut klättrade varelserna uppför stegen och in genom samma öppning som de kommit. Öppningen såg ut att vara tillräckligt bred för att två av dem skulle kunna gå in samtidigt men de verkade inte ha någon brådska - "de gick upp helt normalt".

Fastän ufonauterna inte verkade bry sig om O'Barskis närvaro var han ändå väldigt rädd och

tänkte:

- Någon måste ju köra det där skeppet och kanske ser de på mig och jag tänkte att de till slut skulle säga att "låt oss ta den där gamle kufen som står och kollar oss". Jag var dödsförskrämd därför att jag var så nära. De bara fanns där, och jag stod som fastnaglad. Jag tänkte att de kanske skulle trycka på en knapp och spränga mig i småbitar eller något dit-åt.

Efter att varelserna hade återvänt till farkosten lät det som om en frysbox startade igen. Strax därefter lyfte föremålet. O'Barski kunde se undersidan som var mörk och där det såg ut att finnas en utbuktning. Föremålet höjde sig snabbt och försvann ur sikte. Det hela var över inom 20 sekunder efter det att ufo-nauterna kommit ombord. När föremålet hade lyft började radion åter spela. Den hade varit tyst i ca 2,5 minuter, den tid observationen varade. O'Barski for nu raka vägen hem. Han var ordentligt uppskrämd.

Hål i marken

Nästa morgon, fortfarande uppskakad, begav han sig tillbaka till platsen för nattens händelser. Där fann han flera små hål i marken, vart och ett ca 15 cm djupt. Vid den följande undersökning som skedde av fallet noterades bl.a. att det fortfarande efter 10 månader syntes 8 - 10 märken som ännu inte var gräsbevuxna och som verkade tala för att hål grävts på platsen.

O'Barski berättade inte för någon utom för sin son om sin upplevelse. Denne rådde honom att hålla tyst för att inte folk skulle tro att han blivit galen. Slutligen, den 19 nov. 1975 nämnde han dock om händelsen för en Mr Hopkins, men utan att veta att denne Hopkins ägnade sig åt att utreda UFO-fall. En konsekvens av att han dröjde så länge med att rapportera händelsen blev att O'Barski inte längre var säker på det exakta datumet för sin iakttagelse.

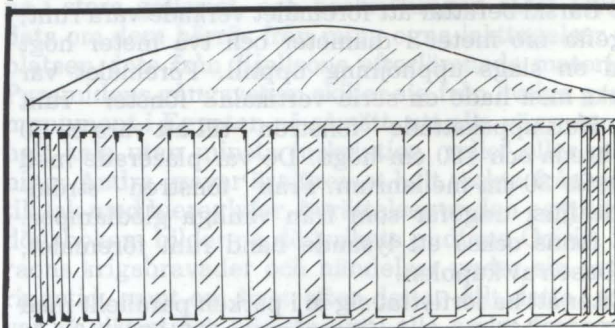
Pawlowskis observation

För att finna andra vittnen utfrågades personal vid det stora byggnadskomplexet Stonehenge vid Kennedy Boulevard East, ca 300 yards öster om observationsplatsen. Västra sidan av denna byggnad har en utmärkt utsikt över den uppgivna observationsplatsen. På denna sida finns också huvudentrén till byggnaden, vilken är bemannad dygnet runt av en portvakt. Ett möjligen bekräftande vittne fann man i en f.d. portvakt vid Stonehenge, William Pawlowski. Utan att känna till något om O'Barskis rapport berättar Pawlowski om en händelse som han betecknar som "skrämmande".

Under tjänst på Stonehenge mellan kl. 02.30 - 03.00 den 12 jan. 1975 fångades hans uppmärksam-

het av ett mycket starkt ljus i närheten av norra Hudsonparken. Det han såg beskrev han som ett antal ljus som var placerade i en cirkel med 6 - 9 meters mellanrum från varandra. Han brydde sig först inte om ljusen då han trodde att de kom från en rad bilar i parken med ljusen vända emot honom. Han uppskattade antalet ljus till 8 eller 9 st men är inte helt säker på det exakta antalet. Under ett telefonsamtal med en av hyresgästerna (samtalet hade ingenting med observationen att göra) upptäckte han emellertid att ljusen inte kunde komma från bilar eftersom de tycktes befinna sig ovanför marken. Han började fundera över om det var ett UFO, han hade sett ett sådant några år tidigare. Plötsligt hördes en kraftig smäll och det stora fönstret han såg ut igenom sprack i ett hörn nära golvet. Kort därefter försvann ljusen i parken. Sprickan i fönstret var ca 40 cm lång. Polisundersökning konstaterade att den inte kunde ha förorsakats av en kula från något handeldvapen, som var Pawlowskis första tanke. Sprickan förblev ett mysterium. Förutom fönstersprickan rapporterade Pawlowski också om ett träd som splittrats samma natt. Trädet befann sig mitt emellan Stonehenge och ljusens position. Den plats där Pawlowski hade sett ljusen överensstämde med O'Barskis observation av en landad farkost.

Vid undersökningens gång blev ytterligare en observation känd. En f.d. anställd vid Stonehenge, Frank Gonzales, berättade om en observation i januari 1975 då han såg "något runt, mycket ljust", som ett aluminiumplan med fönster inne i parken framför Stonehenge. När han gick ut för att titta närmare hörde han ett ljud "såsom när ett jetplan startar sina motorer." Han blev rädd, gick tillbaka in och stängde dörren. Därefter såg han genom ett fönster hur ljusen försvann rakt upp. En viss osäkerhet beträffande datum för observationen föreligger men troligen skedde den på natten den 6 januari och placerar i så fall händelsen några dagar före Paw-

Föremålet var runt, ca nio meter i diameter och två meter högt och hade en serie vertikala fönster runt. Från fönstren strömmade ljus som från vanliga glödlampor. Runt föremålet fanns också ett lysande band.

lowskis och O'Barskis observationer.

Under pågående undersökning rapporterades om ytterligare underliga ljus från parken. Denna gång kom vittnesmålet från den dåvarande portvakten vid Stonehenge som uppgav sig ha sett ljuset den 15 januari 1976, dvs. inom den tid då undersökningen pågick. Portvakten hade sett på TV och satt med ryggen mot dörren då han uppmärksammade ljuset. Det var "stort" och dess vänstra sida var orange och den högra röd. Han ringde säkerhetsofficeren en trappa ner men denne ville först inte titta. När denne ändå hade övertalats att gå ut för att titta såg portvakten hur ljuset var på väg rakt upp i luften med hög fart. Säkerhetsofficeren hann inte ut för att se detta men verifierar uppgiften att han kontaktats av portvakten om det underliga ljuset. En annan portvakt framträdde och berättade att han under en

period med början i slutet av januari och en bra bit in i maj (1975) ofta sett en egendomlig dimma samlas just över den plats som av O'Barski utpekats som landningsplats för ett UFO. Dimman var extremt lokaliserad och skingrades först efter att ha "virvlat omkring av vinden". Den dök upp både dag och natt.

Flera inbördes oberoende vittnesmål pekar på att Hudsonparken utgjort scen för UFO-händelser. Huvudvittnet O'Barski och den händelse som beskrivits av honom har många gemensamma drag med andra beskrivningar och observationer av ufonauter. Kanhända är det mest ovanliga att en observation av detta slag görs i ett så tätbefolkat område som stadsdelen Metropolitan i New York.

Källa: Skylook Översättning: Monica Johansson

Insändare: Vad är verkligheten?

I UFO-debatten möter man ej sällan två helt olika uttolkare av UFOs. Den ena falangens världssyn är helt materialistisk och UFOs betraktas därför uteslutande som teknologiska super-produkter.

Den andra falangen svärmar i lyriska ordalag om uppenbarelserna från de mystiska andevärldarna. Men tyvärr så är kunskapen om dessa förbehållna de 'utvalda', vilket livligen kan beklagas av oss andra.

Lyckligtvis så är båda uppfattningarna lika fantastiska - och därmed lika verklighetsfrämmande. Ty, vad är **VERKLIGHETEN**? Finns det kanske olika nivåer av verkligheten beroende av medvetenhetstillstånd? Är vår fysiska värld kanske den minst verkliga tillvaron?

Min uppfattning är att det existerar sådana 'högre' existensplan - andliga världar. Religionen och mystiken har ju alltid hävdats att den fysiska tillvaron blott speglar en högre - andlig värld. Och människan själv som 'ande' är delaktig i den andliga världen. Den yttre vetenskapen har visserligen kategoriskt avvisat sådana föreställningar, men å andra sidan har denna vetenskap aldrig förutsättningslöst försökt arbeta utifrån en andlig vetenskaps villkor. Problemet är nämligen det att den fysiska världen är en produkt av den andliga världen, och det ej går att förklara den andliga världen med renodlat yttre, tekniska hjälpmedel. Däremot kan den fysiska världen lätt förklaras av den andliga världens kunskap.

Nyckeln i detta dilemma ligger hos människan själv. Endast genom sin egna andlighet kan människan via inre skolning bli medveten om och delaktig i den högre verklighet varifrån hon härstämmer.

Om man söker medvetenhet utan att förankra den i människans egna fria väsen så kommer man o-hjälpligt att hamna i förvirringstillstånd och avge felaktiga omdömen om tillvaron - inklusive UFO-fenomenen. Men man kommer också att kunna begå moralisk-etiska felsteg. Ty om vi erkänner att andliga världar existerar så kommer vi också att erkänna att dessa styrs av moraliska-etiska grundlagar. Därför måste vi med en inre, fri moralisk hållning genomskåda den andliga världen. I annat fall blir vi marionetter för de livsmakter som kan sägas vara motståndare till människans utveckling till fria ansvarsfyllda andliga väsen.

Människan måste alltså först skola sitt inre själsliv för att genom högre, renare medvetande kunna rätt förstå UFO-fenomenen. Det finns ingen passiv och bekväm lösning av dessa. Innan hon rätt kan känna andra fenomen måste människan känna sig själv.

Det finns en allvarig moralisk risk för att UFO-fenomenet uttrycker 'onda' avsikter, d.v.s. att locka bort mänskligheten från sin egentliga mänsklighet; att i stället för att genomföra inre andlig skolning söka lättvunna teknologiska - eller svärmiskt-religiösa skenlösningar. I detta perspektiv så är alla rymdexperiment och planetlandningar blott och bart manipulativa super-jippon.

Tillvaron döljer många 'mysterier'. Men det kommer an på det mänskliga utvecklade medvetandet att genomskåda dessa och inplacera dem på deras rätta plats. Så är det även med UFO-fenomenet. Början måste dock ske med utgångspunkt från människans egna andlighet. Därefter kan yttrevärldens andlighet utforskas. **Göran Lundell**

Ett nytt italienskt C.E. 3-fall från 1977

I Italien observerades år 1977 massor av UFOs, speciellt på låga höjder. Somliga av dem med nära och intressanta sammanstötningar. Det har faktiskt förekommit en 'smäll'. En av dessa observationer, ett C.E.III, är mycket säregen och intressant. Den gjordes av en mängd människor, som blev utsatta för hypnotisk påverkan. Undersökningen av det här fallet utfördes av Umberto Talarico och Giorgio Rusolillo från NOW.C.U.N.s avdelning i Neapel.

Vittnen

Det fanns sju ögonvittnen, nämligen,

- 1) Amalio Capobianco, lärare
- 2) Rocco Cirullo, 24 år, studerande
- 3) Arturo D'Ambrosio, svarvare
- 4) Michele Giovanniello, 24 år, studerande
- 5) Antonio Pascucci, 26 år studerande
- 6) Michele Riefoli, 47 år, fotograf
- 7) Mario Sisto, baryton vid San Carlo-teatern i Neapel

Rapporten är ett sammandrag av en intervju med R Cirullo och A Pascucci.

Lång observation!

Det är klockan 00.30 onsdagen den 31 augusti 1977. Cirullo och Giovanniello promenerar längs en huvudgata, från Sturmo (Avellino) till Frigento. Plötsligt observerar de två männen ett rött ljus mellan de små buskarna och träden på en liten kulle bredvid vägen. I utkanten finns ett övergivet stenbrott. När de går vidare ser de ett grönt ljus, som är placerat lite högre än det röda samt två vita ljus på sidan. De hör ett modulerat och sammanhängande oväsen, liknande en morseradiosändare, som ligger utanför radiostationens frekvens.

När de två unga männen fortsätter sin väg ser de en gestalt, som utstrålar en vit silverliknande färg, som reflekterar månljuset i gestaltens overall, som troligen är av någon metall. Gestalten som befinner sig bland träden i den korta vegetationen, står först orörlig och går sedan två steg mot de båda männen, som blir mycket överrumplade och tar sin tillflykt till Castelluzzo, en närbelägen by. Här träffar de Pascucci, Capobianco och D'Ambrosio och tillsammans återvänder de till platsen i D'Ambrosios bil.

Klockan är nu 01.00. De parkerar bilen och fortsätter till fots. De kan bekräfta att ljuset, det främmande oväsendet och den strålade gestalten, som står orörlig, finns kvar. Männen känner ångslan och går tillbaka till bilen, men nyfikenheten tar överhanden och de återvänder till samma plats.

Varelsen ser ut att lägga märke till männen och kommer emot dem, men då drar sig männen tillbaka till bilen. Samtidigt drar sig då varelsen också tillbaka. Detta upprepas två eller tre gånger, och varje gång männen flyr drar sig varelsen tillbaka.

Efter ca 15-20 minuter går de fem männen ner till byn för att skaffa en stor ficklampa. Där träffar de Mario Sisto och Michele Riefoli och tillsammans återvänder de alla till platsen i D'Ambrosios bil. Klockan är nu 01.30 ungefär. De stannar bilen på ett ställe varifrån de kan överblicka platsen där varelsen uppehåller sig, men har för säkerhets skull motorn igång.

När Capobianco riktar ficklampans ljusknippe mot varelsen, som befinner sig på ett avstånd av omkring 20-25 meter, verkar det som om han blir förvirrad. Han stannar och går därefter åt det håll varifrån ljuset kommer, medan han blinkar, samtidigt och avbrutet med två orange-röda ljus, som är placerade på huvuddet strax över ögonen.

Männen åker därifrån i riktning mot Frigento för att kontakta polis, eftersom de är rädda för varelsen. Under vägen passerar de platsen där de tidigare observerat fenomenet. Antonio Pascucci pekar ut platsen med det starka ljusskenet för de andra.

Ljuset utstrålar från en källa, som hänger eller står på kullens topp, framför det tidigare observerade stenbrottet. Det vita, klara och starka ljuset lyser också upp bergväggarna, vilka dominerar stenbrottet. Det är ett cylinderformat föremål, som kan ses några få sekunder och utelämnar ljuset. Det är underindelad omväxlande i lodrätt ljus och mörka ringar. Föremålets topp liknar en intensivt strålade kupol.

Vinkade dem till sig

Klockan är nu 02.00. De sju männen anländer åter till platsen där varelsen uppehåller sig. De lämnar bilen i närheten och placerar sig själva så att de kan göra observationer. Den här gången stannar de på platsen i en timme och tjugo minuter. De riktar ficklampan mot varelsen, som närmar sig männen och plötsligt börjar gestikulera vilt, samtidigt som den lyser med sina två orange-röda 'ögon'. Männen hör samma främmande, ojämma ljud som de hört tidigare.

Åtbörderna tolkas av männen delvis som ett tecken på att de skall närma sig, delvis som ett tecken till månen, som står högt i skyn, och att han önskar meddela sitt främmande ursprung. Omedelbart efter gestikulerandet utstrålar från hans huvud ett intensivt vitt sken, vilket lyser upp omgivningen och de sju männen. Några av dessa skriker: 'Laserstrålen, laserstrålen' och alla rusar till bilen.

När de väl kommit in i bilen inser de, att det skarpa ljuset inte har vållat dem någon skada, även om de blev bländade under några få sekunder. Männen drar sig tillbaka och kan då observera varelsens drag i detalj. När de jämför honom med de omgivande träden uppskattar de hans längd till över två meter. När man senare mätte avståndet från en stor gren (som varit referenspunkt för männen) ner till marken erhöles en höjd av 2,40 meter. Det röda ljuset är beläget omkring 1,80 meter från jorden.

Bar svart 'låda'

Varelsens kropp verkar vara välproportionerad. Huvudet sitter på axlarna utan hörn. Overallen är av en silveraktig metallisk färg och täcker honom helt samt reflekterar månskenet. Den övre delen av kroppen verkar vara perfekt och försedd med tydliga leder. På 'huvudet' (på det ställe där ögonen ska sitta) har varelsen två intensiva ljuskällor, utan reflex, av orange-röd färg. De lyser samtidigt men ostadigt.

Några av männen lägger märke till en 'svart låda' på hans högra underarm medan andra observerar ett slags bälte av metallfärg, som omsluter hans sidor. Alla har inte lagt märke till samma detaljer. Detta kan förklara, att de inte är överens när det gäller den 'svarta lådan' eller bältet. Så har t ex ingen lagt märke till hur de övre extremiteterna, att gripa tag med, ser ut. Varelsens nedre del är hela tiden gömd av den täta vegetationen.

När varelsen går fram och tillbaka förflyttar han sig utan att böja knäna. Han utför rörelserna stelt och med perfekt balans men utan att någon gång vända ryggen till åt männen. Också den här gången går han i riktning mot männen, men drar sig tillbaka då de lättskrämde vittnena avlägsnar sig. Detta upprepas flera gånger. Männen hör också andra ljud i närheten. Detta stärker deras misstankar att där finns fler varelser på kullen.

Klockan 03.15 beslutar de sig för att återvända till byn och försöka få tag på flera vittnen. Deras sökande är dock förgäves och de åker då tillbaka till stenbrottet. Klockan är nu omkring 03.30 men den här gången finns där ingenting. Den främmande och hemska upplevelsen är över. De diskuterar vad de upplevt varefter de skils åt och går hem var och en till sig.

'Håll tyst', sade polisen

Följande morgon träffar Riefoli sina vänner på en bar och berättar om nattens händelser.

Några av männen återvänder till stenbrottet, där de upptäcker tre stora cirkelrunda spår på platån framför stenbrottet. Upptäckten av landningen och

de sju männens kontakt med varelsen sprids i hela byn och når även borgmästaren Dr Alberto Fergione, som informerar Frigentos poliskår. Polisen beger sig till platsen och undersöker spåren.

Samma eftermiddag, den 31 augusti, sammanförs de sju männen i polisens högkvarter. Här blir de först utfrågade var för sig och därefter tillsammans. Till sist skriver polisen ner varje mans muntliga redogörelse. Därefter blir de 'rekommenderade' att hålla tyst om sina upplevelser. 'Det är bättre och till allas bästa att glömma denna händelse', säger de. 'Det här rådet kommer från högre ort' tillägger de.

Telaricos och Russolillos undersökningar

Myndigheterna i Sturno har lämnat uppgifter om att de sju männen är hederliga och trovärdiga personer. Endast två av dem umgås också i Neapel, medan de andra träffas enbart på sommaren. Den här åsikten bekräftas av borgmästaren i Sturno vid en offentlig presskonferens, som hölls i stadshuset den 3 september 1977. De två forskarna vände sig sedan till en bondfamilj i byn Gesueldo, som ligger nära Sturno. Familjen berättar att de för 5-6 dagar sedan observerat ett främmande 'stjärnskott' med en diameter av omkring 10 centimeter, som var synlig under några minuter i luften. Färgen var eldröd. När 'stjärnan' stannade riktades en röd ljusstråle nedåt marken i riktning mot Sturno.

Från beskrivningen, som gjordes av ufologerna kan man sluta sig till att ljusstrålen, som utsändes av föremålet var ett 'fast ljus'. Efter en liten stund återvände ljusstrålen och föremålet försvann snabbt i skyn. Den här familjen var imponerad av den främmande synen. De tolkade den som ett 'varsel från djävulen'. Detta hände vid samma tidpunkt, som när de sju männen gjorde iakttagelser i Sturno.

Kalciumkarbonat och magnesium m m

Ingenjör Carmine Cangero, som bor i Neapel, har företagit ett mycket intressant prov. Han har uppgivit att han har använt ett lodrätt tryck på ca 40 ton på en likbent triangel, som man framställt efter att ha undersökt de tre märkena på högplatån och efter att ha analyserat en kvadratcentimeter av marken för att bestämma dess elasticitet. De två forskarna och deras medarbetare har funnit splitter av stenar i ett av de större spåren, som ser ut att ha krossats av en stor tyngd. Provtagningen har gett följande resultat. Basens sammansättning är kalciumkarbonat med närvaro av magnesium och järn samt en fjärdedels spor och visar små spår av metallisk substans på den övre delen, som kommit i direkt beröring med föremålets yta. På grund av den knappa kvantiteten av en sådan substans har det varit omöjligt att utsätta

den för spektrografisk eller kemisk/fysisk undersökning. Man kan endast bekräfta att sådan silverfärgsubstans inte oxiderar vid kontakt med vatten eller luft.

Några av vittnena har försatts i hypnos. Mario Sisto blev undersökt i Neapel hos psykologen Dr Mario D'Antuono. Denne säger, att man under hypnos inte kan hitta på någon historia. Mario Sisto har under hypnosens gång berättat om det han upplevt. Det andra vittnet, som varit under hypnos är Michele Riefoli. Denne hypnotiserades av Dr Antonio Prevete i Neapel. Efter det positiva resultatet uppgav Dr Prevete att det inte råder någon som helst tvekan om att hans upplevelser är sanna. Riefoli har stått framför en varelse, som inte är människa.

Efter några dagar kallades Mario Sisto och Michele Riefoli till Turin av den välkända amerikanska tidningen 'The National Enquirer'. Där blev de var för sig försatta i hypnos av professor Franco Granone, neurolog och professor i psykiatri vid Turins universitet. Efter denna undersökning förklarade professor Granone: 'Jag kan fastslå att de två personerna var i djup hypnos. Under denna har de till fullo upp-

repat vad de hört eller inbillat sig höra. Bedrägeri kan ej föreligga. De har ärligt uppfattat, observerat eller förnummit varelsen. De är alltså uppriktiga'.

Robotar eller levande varelser?

Den här C.E.III-rapporten är mycket intressant. Först och främst är rapportens tillförlitlighet god, såväl när det gäller bondefamiliens självständiga vittnesmål som den hypnotiska undersökningen, även om man delvis kan tvivla. Den här nya observationen av humanoider gör att man ånyo ställer en fråga, som hittills inte kunnat besvaras. Är humanoiderna 'robotar' eller 'levande varelser'? Vittnena säger faktiskt att den främmande varelsen rörde sig utan att böja sina knän. Händelsen i Sturmo är bara en av de ca 60 italienska 'närkontakter av tredje graden' under åren 1947 - 1978. Från augusti 1977 har flera intressanta händelser med humanoider i samband med UFOs iakttagits. Jag tror att man mycket snart kommer att publicera en översikt över i synnerhet 1978 års händelser.

Retroaktivt från Norrbotten

Av Gunnar Thorén

Ett av UFO-Sveriges huvudsyften är ju att få UFO-arbetet accepterat som seriöst forskningsobjekt. Inställningen till UFO har inte alltid varit vad den är idag. Då UFO-Sverige med CAJ i spetsen startade sin verksamhet 1970, hade man det säkert inte lätt. Det låg ett löjets skimmer över ämnet och de personer, som då såg seriöst på problemet, mötte mycket motstånd i form av nonchalans, kategoriska uttalanden och hån.

UFO-Sveriges seriösa verksamhet har utan tvivel förändrat dessa attityder. Det är numera få, som håller fast vid den gamla inställningen. Redan 1974 konstaterade jag genom en liten attitydundersökning på mitt arbete, att den absolut övervägande delen såg med stort intresse på UFO-frågan. Effekten blev den, att jag fick reda på en mängd uppgifter om iakttagelser som hade gjorts i Kiruna och dess omgivning, samt kom i kontakt med personer som delade mitt intresse. Det hela slutade med att Kiruna UFO-förening bildades.

Jag skall här beskriva en iakttagelse, som gjordes 1970 och som först för ett par år sedan blev känd. Att den inte tidigare nått UFO-Sverige beror sannolikt på den attityd, som mötte iakttagaren, då han nämnde händelsen för sin omgivning. Tack vare att jag hade UFO-Sverige så att säga, bakom ryggen,

kunde jag få tillåtelse att publicera den.

Den 18 april 1970, en lördag, begav sig vaktmästare Erland Niemi, 40 år, ut på en skidtur cirka fem mil från Kiruna. Området är helt obebott och kan utan överdrift betecknas som vildmark på gränsen mot fjällvärlden. Som vanligt tillbringade han veckoslutet i det fria. Detta är hans stora fritidsintresse.

Då han på lördagsförmiddagen kom fram till den plats där han brukade slå upp sitt tält var vädret det bästa tänkbara för årstiden - klart, soligt och vindstilla. Mitten av april lär ju vara bästa tiden på våren så här långt norr ut. Han skottade upp en plats för tältet, så att han fick en snövall runt om och beredde plats för en eld. Som vanligt hängde han upp en termometer i ett närbeläget träd och hämtade vatten från sjön intill. Lägerplatsen var placerad på en sydsluttning ned mot stranden, varför han hade god utsikt över omgivningen. När han hade lägerplatsen klar var klockan ungefär 1300 och han sysselsatte sig med fiske resten av dagen.

Konstig lukt.

Vid 1830-tiden började det hända underliga saker. Vädret var fortfarande fint och solen hade gått ned. Niemi hade kommit upp från sjön och höll på att ko-

ka kaffe. Han hade strax före kontrollerat temperaturen, som då visade minus tjugo grader. När han suttit en stund, kände han plötsligt en konstig lukt som han inte kunde identifiera. Han kontrollerade om det var något i elden, som var orsaken, men hittade ingenting där. Inte heller i eller vid tältet eller någon annanstans fanns något som luktade konstigt. Vid kontroll lite senare visade det sig att temperaturen stigit till minus tolv grader. Lukten fanns kvar medan Niemi drack sitt kaffe. Han kontrollerade ännu en gång för att finna orsaken.

Stort föremål i luften.

Då klockan var ungefär 1900 reste sig Niemi och gick en bit åt sidan för att uträtta en sak. Han såg sig omkring och tittade av en tillfällighet rakt upp. Han fick då se något mycket egendomligt uppe i luften. Det var ett föremål, som lyste i olika färger, mest rött, och var stort och runt. Han fick den uppfattningen att det var ett oerhört stort föremål. Höjden var svår att bedöma, men mera än 1000 meter var den inte, snarare lägre. Hans första reaktion var, att han blev fruktansvärt rädd, sjönk ned på knä och utbrast: Vad i helvete är detta? Han tänkte att han måste gömma sig, men var? Och han måste släcka elden.

Efter några minuter hade Niemi, fortfarande stående på knä, lugnat ner sig och såg hur föremålet började höja sig och blev mindre samtidigt som färgerna blev lättare att urskilja. Det kändes som en lättnad när det steg och Niemi gick tillbaka till den plats där han suttit och druckit kaffe tidigare. Föremålet började då sänka sig igen, lika snabbt som då det höjde sig, och stannade på samma höjd som det varit då han fick se det första gången.

Fram till cirka 22.30 satt Niemi kvar på sin plats och iakttog föremålet, som under kvällen höjdes och sänktes tre-fyra gånger. När det steg och var som högst, vände det omedelbart, sänktes snabbt igen och intog ursprungsläget.

Plötsligt upptäckte Niemi, att ett mindre föremål kom ut ur det större, placerade sig intill och stod stilla där en stund. Därefter började det mycket sakta avlägsna sig från det stora föremålet. Efter ungefär en minuts långsam rörelse ökade det hastigheten och förflyttade sig i två elliptiska banor runt det stora föremålet, varefter det oerhört snabbt avlägsnade sig uppåt, norrut och försvann. Tiden för denna iakttagelse var totalt femton minuter. Hela tiden det lilla föremålet var i rörelse, lämnade det en 'kondensslinga' efter sig. (Den fanns kvar oförändrad när Niemi gick och lade sig klockan 23.30).

Tio minuter senare började det stora föremålet höjas och försvann till slut rakt upp. Innan Niemi lade sig kontrollerade han temperaturen ytterligare

en gång och fann att den åter sjunkit till minus tjugo grader.

Beträffande lukten, kan Niemi inte påminna sig när den försvann. Den fanns i varje fall inte kvar, när han vaknade nästa morgon. Kondensslingan var då också försvunnen.

Med hänsyn till att Niemi fram till denna upplevelse ej haft något intresse för UFO-frågan eller tagit del av det som skrivits, är iakttagelsen om lukten och temperaturförändringarna anmärkningsvärda. Sådana iakttagelser har ju inte varit ovanliga vid andra UFO-observationer. Fallet kan väl sägas vara ganska typiskt med undantag av den kondensslinga som iaktogs.

Personligen känner jag Niemi sedan många år genom vår gemensamma arbetsplats och har ingen anledning att ifrågasätta hans berättelse. Han berättar också att händelsen har satt sådana spår hos honom, att han numera vid sina utfärder söker som han säger 'en skyddad plats' för sin utrustning.

Numera är Niemi medlem av UFO-Sverige. Här har vi alltså en medlem, som själv gjort en iakttagelse.

Den 18 april 1970 blev Erland Niemi vittne till ett märkligt ljus- och luktfenomen utanför Kiruna. Ett mångfärgat, stort och runt föremål svävade, höjdes och sänktes över hans vildmarksläger samtidigt som det av allt att döma spred en konstig lukt.

Retroaktivt från Nordkalotten

Av Gunnar Thorén

När man under några år intresserat sig för UFO-fenomenet dyker det då och då upp berättelser om händelser, som inträffat ett par eller flera år bakåt i tiden. Man börjar så stort att göra minnesanteckningar i huvudet. Det här skall jag följa upp och det här måste jag titta närmare på osv. Till min förvåning visade det sig snart, att denna min ambition resulterade i ett så stort antal händelser och så stor arbetsmängd, att den goda tanken blev helt ogenomförbar. Man tvingas sortera bort de fall som vid första påseende verkar ointressanta, men som vid en närmare granskning kanske varit givande.

Det förhållande jag här pekar på visar att det görs en stor mängd iakttagelser, som aldrig kommer till vår kännedom - mest i de områden där UFO-Sverige ännu inte har någon representant. Här kan UFO-Sverige och dess lokalgrupper utföra mycket genom att skapa nya intressegrupper den dag resurserna blivit sådana, att de tillåter en bredare aktivitet i informationen. Som exempel på vad jag fått mig berättat under de fyra år jag ägnat åt UFO-forskning skall jag här återge ett par händelser.

Flygande svetslågan

För ungefär sex år sedan befann sig Kiruna Flygklubbs flyglärare Berth Ölmeborg tillsammans med en elev i flygplan på väg från Kiruna till Luleå. De flög på ca 1.000 meters höjd och hade passerat Kajtumälven mitt emellan Kiruna och Gällivare.

Då de närmade sig en liten by som heter Pauki, strax söder om älven, fick de se något som liknade en kraftig svetslåga. Lågan befann sig strax norr om en ensligt belägen gård, som bebos av en ensamstående äldre man. Då de visste att det inte fanns någon elektrisk ström att tillgå och att byn på den tiden saknade vägförbindelse, blev de intresserade av det egendomliga skenet. Ölmeborg berättar vidare:

Vi sjönk från 1.000 meter för att titta närmare på det ovanliga ljuset. När vi kom ned på ungefär 250 meters höjd började 'svetslågan' förflytta sig uppåt och åt sydväst mot Sjaunjamymyren och vi följde efter för att möjligen få en förklaring. Vi blev väldigt förvånade. Hastigheten var 240 km/timmen och jag uppskattar att vi var som närmast ca 1.000 meter från ljusfenomenet, som hela tiden accelererade från oss. Det rörde sig hela tiden i rät linje och hade fast sken, som blev svagare ju mer det avlägsnades sig från oss. Det försvann ungefär i höjd med Porjus. Vi hade ett riktmärke där i form av en belyst skidbacke. Någon form på föremålet eller ljuskällan kunde vi inte se. 'Svetslågan' var så stark att vi bländades.

Vi kontaktade flygledningen i Kiruna, Gällivare samt Boden Radar för att få reda på om de sett eller visste något, men ingen kunde komma med någon förklaring. Vi kollade även med helikopterskolan i Boden, för att få veta om de möjligen hade någon

övning i området. Det förekom inte någon sådan. Nu är det ju så, att helikoptrarna inte går så fort som den hastighet det gäller här. Vi är betydligt snabbare. Helikopterskolan hade heller ingen teori om vad det kunde vara.

Jag har flugit 8.000 timmar och har sett väldigt många fenomen, som dock alla varit möjliga att förklara. Vi har ju Bariummoln från Esrange och annat som ter sig underligt. Man ser ju ofta satelliter och rymdskrot som rasar in i atmosfären. Det händer som sagt mycket, men det här har jag inte fått någon förklaring på. Både jag och eleven såg när det rörde sig och försvann. Om det varit ett flygplan hade flygledningarna vetat det. Jag har också försökt komma i kontakt med den äldre mannen, som bodde i huset, men ej lyckats.

Här slutar flyglärarens berättelse. Med tanke på hans stora erfarenhet, att som flygare göra och bedöma iakttagelser, får man konstatera att det här relaterade fallet verkar mycket egendomligt, eller som Ölmeborg säger 'oförklarligt'.

Ljusskenet, som stoppade bil

Följande berättelse har lämnats mig av tekniker Benny Fjellström, 45 år, som vid tidpunkten för upplevelsen arbetade i Kiruna, men hade familjen boende i Murjek, ett samhälle som ligger ungefär mitt emellan Gällivare och Boden. En fredagskväll i januari 1963 vid 24-tiden var Fjellström på väg hem från Kiruna i bil och hade hunnit ca 9 mil på vägen mot Gällivare. Vädret var klart och kallt, -30 till -35 grader och vindstilla. Stjärnorna var synliga. Fjellströms berättelse fortsätter vidare:

När jag befann mig någonstans mellan Skaulo och Gällivare upptäckte jag först, en aning frånvarande, att instrumenteringen i bilen syntes tydligare och tydligare. Till slut var det lika ljust inne i bilen som mitt på dagen, kanske till och med ljusare. Lite förvånad tittade jag ut genom vind- och sidorutorna för att eventuellt få en förklaring till fenomenet.

Jag såg nu att allt runt omkring syntes kristallklart. En sak som verkade lite underligt var, att träd och buskar inte lämnade någon skugga. Just när jag lade märke till detta, stannade bilens motor. Jag försökte få igång den, men den ville inte starta. Jag vevade ned vänster sidoruta för att bättre kunna se ut (det var en tunn ishinna på sidorutorna). Det var alldeles tyst ute och jag började känna en stark oro. Så började ljuset tona ned och det blev straxt mörkt igen. Jag provade att starta bilens motor. Den gick igång ögonblickligen och jag körde mycket snabbt från platsen. Den obehagliga känsla jag fått vid händelsen varade i flera dagar.

Fjellström berättar vidare att han iakttog ljuset 20
(Forts. på nästa sida)

Program för 1980 års riksstämma den 22 mars

Till 1980 års riksstämma har vi engagerat många professionella föredragshållare, som alla kan sina saker ypperligt. Först talar allas vår egen Carl Axel Jonzon, som betytt och alltjämt betyder så mycket för UFO-rörelsen i Sverige. Därefter får vi stifta bekantskap med Gösta Carlsson, även kallad 'Pollenkungen'. 'Han talar om vad han upplevde en majkväll 1946, då han mötte rymdvarer utaför Ängelholm. Som tredje talare har Professor Jens Tellefsen, professor i fysik, lovat att tala över ämnet 'Fysiken och UFO-login - var står vi'.

Talare nummer fyra kommer från Milostaben i Skövde och heter Henry Svensson och är ingenjör till yrket. Han talar om 'UFO-logi och demokrati'. Svensson är inte bara en bra föredragshållare, han är en skådespelare. Siste talare för dagen blir den kände rymdjournalisten Eugen Semitjov, om han inte befinner sig på någon rymdbas eller på månen. Han är känd för sina reportage i kvällspress och veckopress. Här kommer han att tala om framtiden i rymden med unika bilder från sitt arbetsfält.

Stillfilmen 'Forntida gåtor' kommer säkert alla Dänikenvänner att bli glada åt.

Som avslutning blir det så den obligatoriska paneldebatten, vilken blir förstärkt med en del av talarna.

Som alltid är platsantalet begränsat, i år till cirka 500. Det gäller därför, att utnyttja möjligheterna till förköp.

Förköp av biljetter.

Deltagare, som reser långt och inte vill ta risken av att komma till en fullsatt lokal, kan beställa biljetter i förväg t.o.m. den 10 mars på följande sätt.

Beloppet för önskat antal biljetter 25:- kronor per styck, inbetalas till postgirokonto 46 41 29-6 Enköpings UFO-förening, Bergsgatan 60 c/o Idebring.

Forts.

till 35 sekunder. Han är övertygad om att ljusskenet inte kom från någon militär uppskjutning. Han är utbildad artillerist och har inte under sin militärtjänst upplevt något som liknar vad han såg denna fredagsnatt. Han upprepar också, att han fick en stark obehaglig känsla av sin upplevelse. Han anser sig inte heller ha någon som helst förklaring till vad som åstadkom ljusskenet och hur det kunde stoppa bilens motor

Att ifrågasätta sanningshalten i Fjellströms berättelse finns ingen anledning till. Han inger förtroende och är känd som en sansad och förtroendeingivande person. Intressant är också att effekten på bilen återkommer, i likhet med vad som beskrivs vid andra UFO-observationer.

Spåra noga inbetalningskvittot, som ni får utbytt mot biljett då ni kommer till stämman.

Skulle biljetterna vara slutsålda returneras pengarna. Skriv alltså tydligt.

Beträffande försäljning inom lokalerna.

De föreningar, som önskar försälja något under stämman torde benäget ta kontakt med oss per tel 0171/30549 - kvällstid.

Arrangör Enköpings UFO-förening.

Överingenjör Henry Svensson, Skövde, deltar också vid årets riksstämma. Han kommer i sitt föredrag att behandla UFO-login och demokratin.

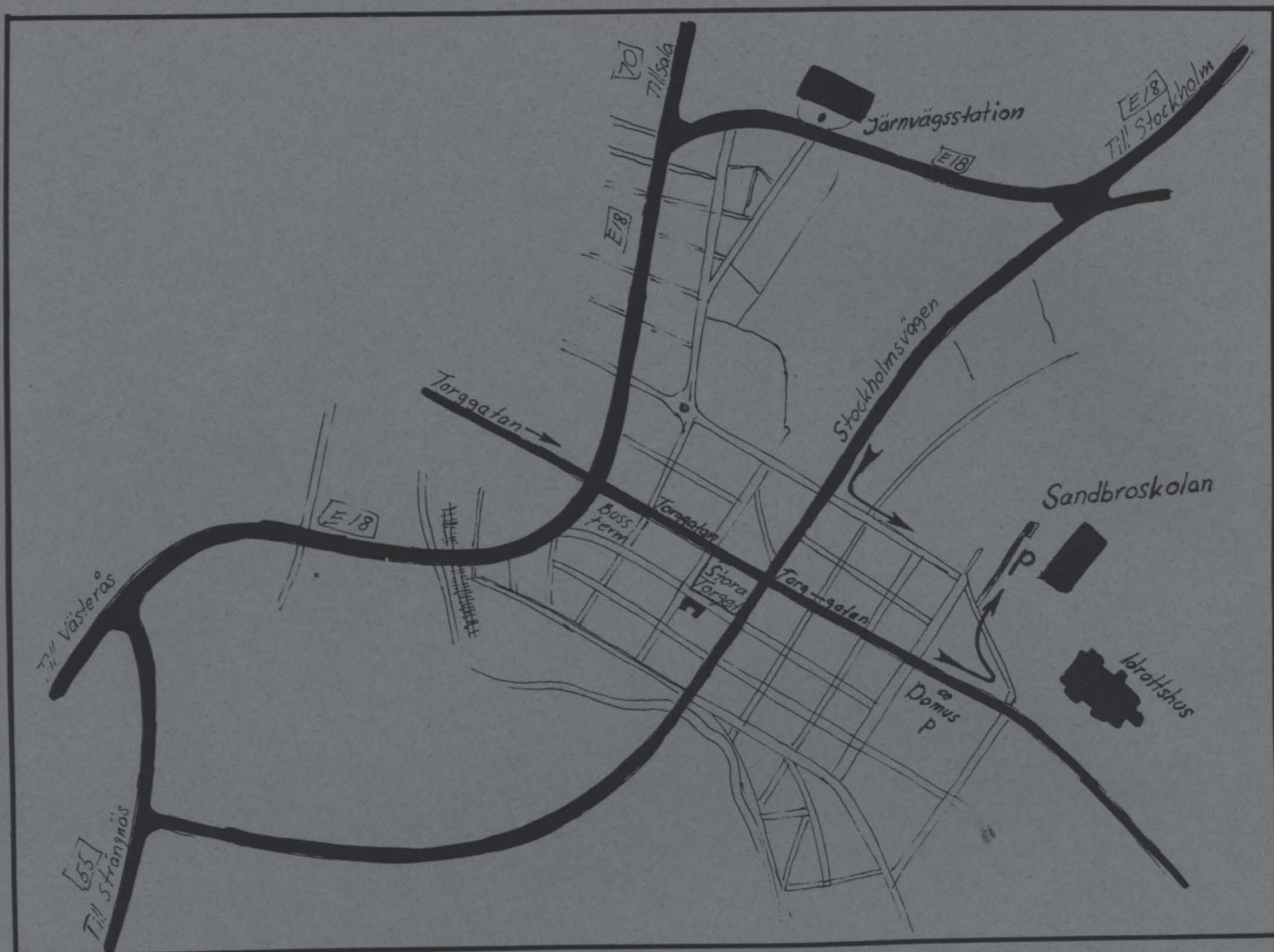
Missa inte
UFO-Informationss
pangerbudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett
måste för den
verkligt UFO-intresserade.
Beställ den medan
den fortfarande finns
kvar i lager!
Rekvirera ditt ex.
genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Plats Sandbro skolans aula - se vidstående karta.
Goda parkeringsmöjligheter finns intill skolan.

INTERNA DELEN

10.00-12.00

Riksstämmans interna förhandlingar. Endast valda ombud och medlemmar äger tillträde.

Externa delen öppen för allmänheten.
Entré 25:- kronor

14.00-14.15

Öppningsanförande av UFO-Sveriges ordförande Birgitta Andersson.

14.15-14.30

UFO-Sveriges grundare och tidskriften UFO-informations ansvarige utgivare Carl Axel Jonzon talar.

14.30-15.00

'Möte med rymdvarelser'. Gösta Carlsson 'Pollenkungen', Ängelholm.

15.00-15.45

Stillfilmen 'Forntida gåtor'.

15.45-16.30

Kaffepaus. Besök vår kaffeteria. Där också rökning tillåtes.

16.30-17.00

Professor Tellefsen talar över ämnet 'Fysiken och UFO-login - var står vi'.

17.00-17.45

Ingenjör Henry Svensson, Skövde. 'UFO-logi och

demokrati'.

17.45-18.30

Rymdjournalisten Eugen Semitjov. 'Framtiden i rymden'.

18.30-19.30

En fråge och debattpanel där åhörarna beredes tillfälle att ge sig in i diskussionen. Frågor kan avlämnas skriftligt.

19.30

Riksstämman avslutas.

Rymdjournalisten Eugen Semitjov talar vid riksstämman om framtiden i rymden.